

ประหลาด
Strange

คำ(แนะ)นำ

ทุกวันนี้เราแยกไม่ออกแล้วว่า อะไรคือสิ่งที่แปลกประหลาด อะไรคือสิ่งปกติ โดยเฉพาะเรื่องของการใช้ความรุนแรงที่พบมากในสังคม ความรุนแรงเป็นสิ่งที่แปลกประหลาด แต่เรากลับมองว่านั่นคือเรื่องปกติ เป็นทางออกในการแก้ไขปัญหาได้รวดเร็ว และเราอาจจะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่เป็นผู้กระทำก็ผู้ถูกระกระทำ เราข้องเกี่ยวกับความรุนแรงทุกรูปแบบ จนไม่ได้เอะใจว่านั่นคือความรุนแรงที่เราตั้งใจหรือไม่ได้ตั้งใจกระทำกับใครสักคน โลกซับซ้อนขึ้น เราหาข้ออ้างต่าง ๆ นานามาชี้แจงการกระทำรุนแรง เราเลือกที่จะเป็นผู้กระทำ เพราะถ้าเราไม่กระทำก็ต้องเป็นผู้ถูกระกระทำ และไม่มีใครอยากเป็นถูกระกระทำอยู่แล้ว

ถ้ายังมีภาพไม่ออก ว่าสิ่งแปลกประหลาดที่เรียกว่าความรุนแรงคือเป็นอย่างไร ก็ขอเชิญท่านที่ได้พบต้นฉบับชิ้นนี้ ลองชิมดูว่ารสชาติของความรุนแรงมันเป็นอย่างไร

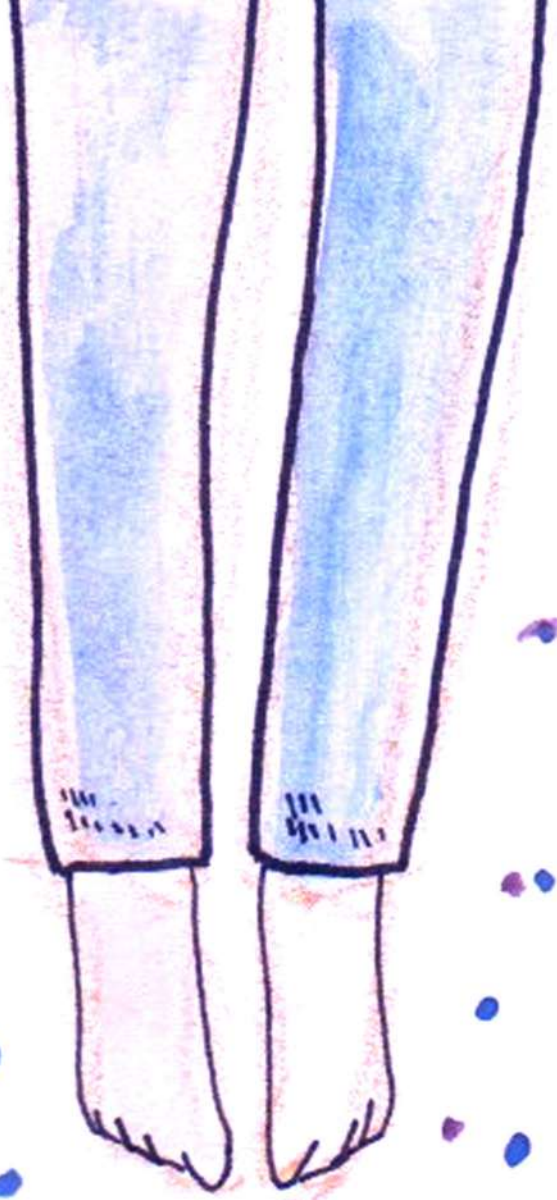
ปล. เรื่องและภาพโดยผู้แต่ง

ปล.2 มีเพลงให้ฟัง เพื่อเพิ่มอรรถรสในการอ่าน ได้รับอนุญาติอย่างถูกต้องจากผู้ประพันธ์ผู้ไม่ประสงค์จะออกนามแล้ว

สแกนเพื่อฟัง

ขอให้ได้รับความเพลิดเพลิน

Strange Story #1

ภาพสุดท้ายที่จำได้ คือสีหน้าอันตื่นตระหนกของแม่ ก่อนทุกอย่างจะพร่าเลือน และความสับสนในดวงตา ทำให้ทุกอย่างดำมืดไปหมด เธอตื่นขึ้นมาในถ้ำขึ้น ๆ บนเกาะขนาดย่อมกลางทะเล ไม่มีใครนอกจากเหล่านกนางนวลที่บินวนไปวนมาอย่างเบื่อหน่าย และตาน้ำจืดที่ผุดขึ้นกลางเกาะ เธอวิ่งวนรอบ ๆ เหมือนคนบ้า ตะโกนร้องเรียกหาใครสักที่ไม่มีวิ้วแววว่าจะมีอยู่ตั้งแต่แรก เกาะเล็กแค่นี้ ดูออกได้อย่างชัดเจนว่าไร้ผู้คน เหมือนเป็นเกาะของนกนางนวลโดยเฉพาะ

เธอร้องไห้ หนาวสั่นเพราะเสื้อผ้าเปียกไปหมด เมื่ออาทิตย์ตกดินความมืดเข้าโอบคลุมทั้งเกาะ ไร้แสงไฟ เธอพอจะรู้วิธีจุดไฟมาบ้าง แต่คิดว่าคงเสียเวลา กว่าที่จะป็นให้เกิดความร้อนเธอคงจะหมดแรงก่อน เธอมักจะมองโลกในแง่ร้ายเสมอ เพราะอะไรก็เลวร้ายไปหมด ทั้งก่อนหน้าและขณะนี้ที่กำลังติดเกาะ เธอเพิ่งลาออกจากงานกลับมาอยู่ที่บ้านได้ไม่นาน ครอบครัวก็ชวนมาเที่ยวเพราะเห็นว่าเธอซิมเศร้า เบื่อหน่าย ไม่ทำอะไรนอกจากนอนอยู่เฉย ๆ ให้เวลาผ่านไปแต่ละวัน แต่ละวัน เธอไม่ได้บอกเหตุผลที่แท้จริงว่าทำไมเธอถึงอยากลาออกกลับบ้าน เพราะเหตุผลนั้นมันเห็นแก่ตัว และเฮงซวยสิ้นดี ชีวิตมันก็ทำร้ายเธออยู่ตลอดเวลา เธอไม่ได้เก่งพอจะทนป็นหน้าว่ามีความสุขได้ตลอดเวลา บางครั้งเธอก็ฉุนเฉียว รู้สึกอยากจะทำอะไรกับใครสักคนทีไรมักจะสร้างปัญหาเดิม ๆ ให้เธอปวดหัว เธอเกลียดผู้คน

จำได้ว่าเธอถูกลักพาตัว ต้องใช้แน่นอน เธอจำได้ว่ามีมือคู่หนึ่งจุดขาเธอลากลงทะเล ระหว่างที่เธอกำลังถ่ายรูปคลื่นที่ซัดขึ้นหาดทรายมาโดนหลังเท้า หัวงว่าจะโผล่ตลงโซเซยลแสงจึงทำเป็นว่ามีความสุข ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำอย่างนั้นไปเพื่ออะไร แล้วจู่ ๆ เธอก็ได้สติบนเกาะร้างเล็ก ๆ แห่งนี้

เสียงน้ำสาตกระเซ็นพุ่งเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ เธอมองเห็นครีบหางขนาดใหญ่พุ่งตรงเข้ามา *ตัวอะไรอีกล่ะที่นี่* เธอคิดอย่างห่อเหี่ยว ต่อเมื่อมันพ่นน้ำทะเลขึ้นมา เธอถึงได้เห็นว่าเป็นอมนุษย์ เงือกผมสีดำยาวคลานขึ้นมาบนชายหาด เกล็ดค่อย ๆ หลุดร่วงหายไปกลายเป็นสองขาเดินกะเผลกกะเผลกมาหา เธอผงะถอยหนี ในปากของอมนุษย์คาบปลาเอาไว้ตัวหนึ่ง อีกตัวถือไว้ในมือ มันโยนมาให้เธอ รอยเขี้ยวคม ๆ ทำให้ตัวปลาแหงง เธอพะอืดพะอม

เงือกนั่งลงใกล้ ๆ กับเธอแล้วกัดกินปลาทั้งสองตัวเมื่อมันเห็นว่าเธอไม่แตะต้องปลา เนื้อตัวของอมนุษย์ราบเรียบไม่บ่งบอกว่าเป็นเพศใด แต่เท่าที่ได้ยินส่วนมากพวกเงือกมักจะเป็นผู้หญิงเสียส่วนใหญ่ และชอบลากผู้ชายลงไปทะเล นั่นแหละที่เคยได้ยินมา และเธอจะโดนลากลงทะเลแบบนี้หรือเปล่านะ

หลังจากมันจัดการปลาหมดทั้งสองตัว อมนุษย์ก็จุดลากเธอลึกเข้าไปในถ้ำที่มีมืดยิ่งกว่าเดิม ลงมือฉีกดึงเสื้อผ้าของเธอออก มีแต่ดวงตาประกายสีเงินที่ส่องแสงแวววาวอยู่ในความมืด เธอทุบเข้าที่ใบหน้าของมัน แต่รู้สึกเหมือนทุบเข้ากับผนัง มือเจ็บจนน้ำตาเล็ด พยายามตะกายหนี แต่แล้วเขี้ยวคมก็ฝังลงหลังคอ เธอก็ดร้อง ยิงเข็มนมันยังจับขากรรไกรแรงมากกว่าเดิม จนในที่สุดเธอหยุดดิ้นรน กัดนิ้วมือตัวเองเพื่อกลิ้งเสียงสะท้อนและความเจ็บปวด

เธอตะเกียกตะกายมาที่ปากถ้ำ หลังจากตื่นขึ้นมาพบว่าไร้วิ้วแววอมนุษย์เงือก เขาคงออกไปหากิน เธอแน่ใจแล้วว่าเงือกตัวนี้จะต้องเป็นผู้ชาย ก่อนหน้านี้อาจจะไม่ได้เป็น แต่เมื่อคืนเขาเป็นผู้ชายแน่นอน เธอแสบแผลที่หลังคอกับแผ่นหลังที่โดนกัดไปไม่รู้กี่รอบ อีกทั้งแสบร้อนอยู่ในช่องทางระหว่างขา เธอถึงได้เกลียดการมีเพศสัมพันธ์ข้างนอกถ้าร้อนเกินจะออกไป เธอขดตัวอดทนรอจะแดดเริ่มอ่อนลง ไปที่ตาน้ำจืด ดื่มน้ำดับกระหาย และวิกน้ำ

ล้างเนื้อตัว เธอต้องการเสื้อผ้า แต่มันขาดเป็นชิ้น ๆ ไปแล้ว

เมื่อกลับมาที่ถ้ำ เธอพบกองเสื้อผ้าเปียก ๆ และผ้าห่ม เสื้อกมองเธอ "ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ในดวงตา เธอลากผ้าพวกนั้นออกไปตาก แดดแรงแบบนี้ไม่นานก็คงแห้ง แล้วกลับมานั่งเฝ้าที่หน้าถ้ำ อมนุษย์เงือกหลับในบริเวณที่มืดและชื้นที่สุด เธอโล่งอกที่เขาไม่ยุ่งอะไรกับเธอ

ตกเย็นเขากลับลงทะเลไม่นานก็กลับมาพร้อมปลาสองตัวเหมือนเมื่อวาน เธอไม่ยอมกิน ถึงจะหิวมากแค่ไหนก็ตาม อมนุษย์ฉีกปลาเป็นชิ้น ดึงหัว เครื่องใน ถอดก้างออกจนหมด ก่อนจะส่งให้ เธอลองดมกลิ่นดู ไม่คาวเท่าไร กินเข้าไปคำหนึ่งก็ไม่แย่อย่างที่คิด เหมือนกินปลาดิบในร้านอาหาร เธอกินจนหมด

เมื่อเขาแสดงออกว่าต้องการตะตึงตัวเธอ ครั้งนี้เธอนอนนิ่ง เพราะไม่อยากเจ็บตัวไปมากกว่าเดิม เขาชอบฝากรอยเขี้ยวไว้บนตัวเธอ ไม่สนว่าเธอจะร้องไห้ทุกครั้งที่เขากัดเธอจนเลือดออก ความแสบร้อนระหว่างขาทำให้เธออยากหนีไปจากเกาะนี้เหลือเกิน..

ชีวิตเธอวนเวียนอยู่ซ้ำ ๆ เช่นนั้นจนวันไหน วันไหน ก็ไม่แตกต่างกัน

มีอะไรบางอย่างกำลังเปลี่ยนแปลง ซ้ำในตัวของเธอ ทำให้กินมากขึ้น หิวโหยแทบตลอดเวลา แล้วคืนหนึ่งเธอก็ได้ยินเสียงหัวใจอีกดวงเต้นตบอยู่ในท้องเธอ ไม่ได้คิดเองไป เธอยินได้จริง ๆ มันเบามากแต่จะได้ยินเมื่อเธอใกล้จมน้ำสู่วังนิทรา ทุกอย่างเงียบสงบ แล้วเธอจะได้เสียงหัวใจดวงนั้น

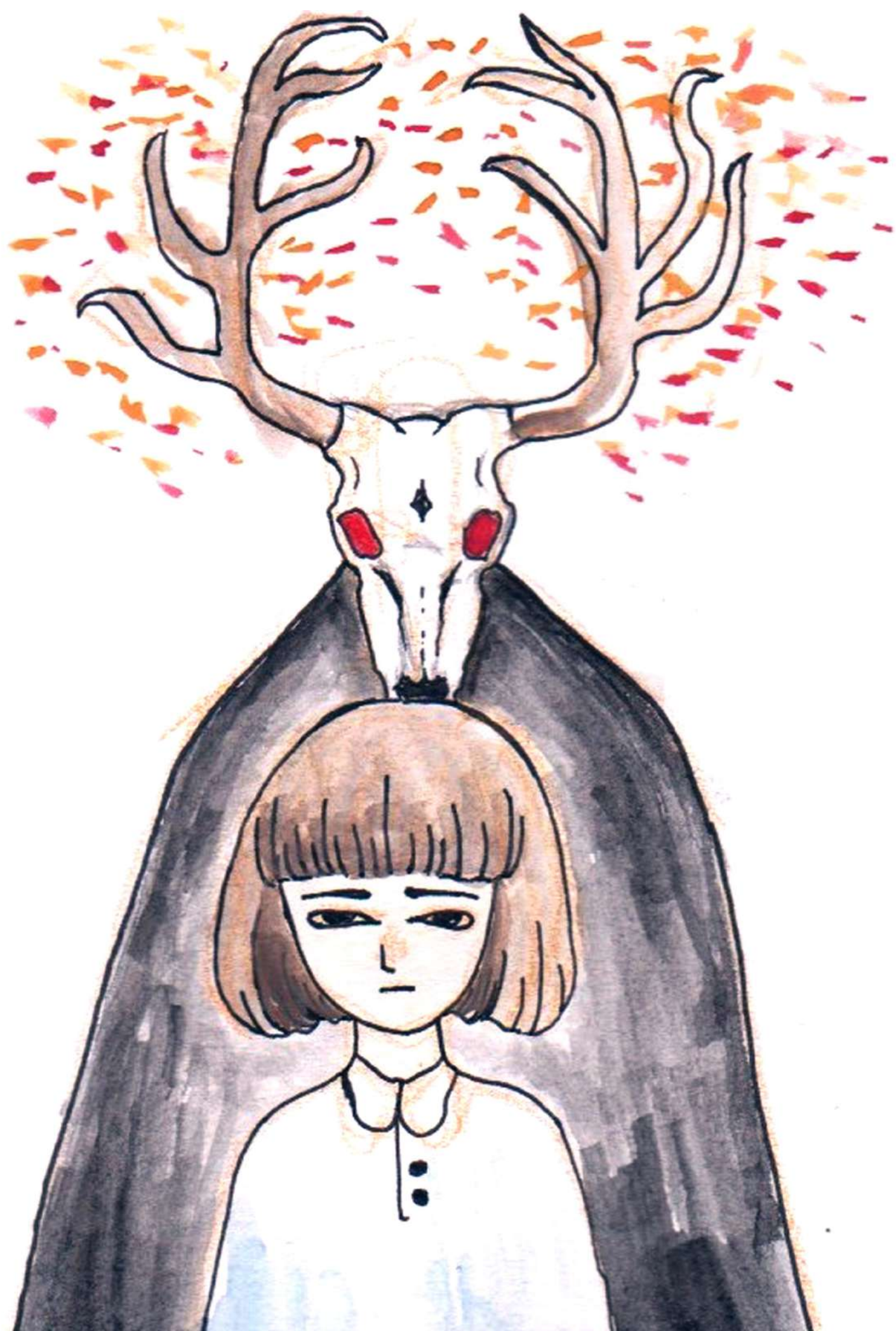
เธอท้องกับอมนุษย์เงือก เขารู้ว่าเธอมีบางอย่างเปลี่ยนแปลงไป ถึงได้อ่อนโยนมากขึ้น เขาเริ่มร้องเพลงกล่อม และลูบหน้าท้องของเธอทุกคืน

ท้องเธอสูงขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว ผิวหน้าท้องปริแตกเป็นลายเหมือนรอกไม้ เพราะมันเร็วเกินไป เธอเดินโซยกเขยงเลียบริมฝั่งทุกวัน ตอนกลางคืนอมนุษย์จะร้องเพลงกล่อมพร้อมกับลูบท้องเธอ บางวันเขาก็จะเอาหูแนบลงฟังเสียงที่เคลือบไหวอยู่ข้างใน ปรกภายในดวงตาเขาช่างมีความสุข

"ฉันอยากกลับบ้าน" เธอร้องให้

"ให้ฉันกลับบ้านเถอะ" เขาเช็ดน้ำตาพร้อมยิ้ม

"ที่นี่คือบ้าน" เป็นประโยคแรกที่เขาพูดออกมา แต่เธอไม่แปลกใจสักนิด ความรู้สึกเจ็บปวดกำลังทิ่มแทงเธอตะแคงตัวไปอีกด้านร้องไห้จนหลับไป

Strange #2

คนรักของฉันเป็นปีศาจ ดวงตาแดงก่ำ มีเขาแหลมคมแตกกิ่งก้านสาขา เพราะศีรษะของเขาเป็นกะโหลก กวางสีขาวโพลน เล็บยาวแหลมคมมักจะทำให้ร่างกายของฉันมีรอยขีดข่วน เขารักฉันมากพอ ๆ กับที่หึงหวงฉันมาก เขาฆ่าได้ทุกคน ถ้าหากว่าเขาเกิดหึงหวงขึ้นมา ความเป็นปีศาจทำให้เขาดูร้ายโดยสัญชาตญาณ กระจายความรุนแรง และเลือด ดวงตาสีแดงจะยิ่งลุกโชติช่วงถ้าหากว่าเขาเห็นผู้ชายคนอื่นเข้ามาอยู่กับฉัน

ครั้งแรกที่พบกันเขาพรากมือทั้งสองข้างของฉันไป เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความปรารถนาของฉันที่อยากเป็นนักเขียน ฉันทำให้ทุกคืน และขอร้องไห้ร้องสาวเขียนเรื่องราวจากปากฉัน เรื่องราวนั้นได้รับการตีพิมพ์ การทำสัญญากับปีศาจทำให้ฉันกลายเป็นนักเขียนตามความปรารถนา แต่ไม่ได้โด่งดังอะไร เพราะฉันไม่ได้อยู่ในชื่อแม้จะทำสัญญากับปีศาจควรจะรอบคอบมากกว่านี้ แต่กว่าจะรู้ตัว ทุกอย่างก็สายไปแล้ว

เขาปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ในคืนที่ฉันนอนร้องไห้กับแขนที่ไร้มือทั้งสองข้าง เขายื่นข้อเสนอจะสร้างมือคู่ใหม่ให้ฉัน แลกกับการเป็นของเขาตลอดไป ฉันรับข้อตกลงโดยไม่ลังเล หวังว่ามือคู่นั้นจะเหมือนกับมือเก่าของฉัน เขาสร้างมือสี่นิ้วให้ พร้อมกับพรากค่าคืนแห่งการหลับไหล เขาบ้าคลั่งเหมือนสัตว์ร้าย มีองศาตาขนาดใหญ่ เนื้อตัวร้อนนุ่มเหมือนไฟ ฉันอยู่ภายใต้ความหิวกระหายนั้นอย่างสิ้นกสิ่ว และมอดไหม้ไปด้วยไฟที่แผดเผาจากร่างของเขา

ทุกคนในครอบครัวยอมรับการมีอยู่ของเขาด้วยความหวาดกลัว พวกเขาไม่พูดอะไรมาก แต่ฉันรู้ สายตาของพวกเขามองมาที่ฉันด้วยความผิดหวัง ไม่นานฉันก็ย้ายออกมา ซื้อมือที่แห่งหนึ่งสร้างเป็นบ้านและร้านขายของของที่เขาได้มาจากการแลกเปลี่ยนกับมนุษย์ แต่มันก็ไม่เชิงเป็นร้านซะทีเดียว เพราะเราแค่อนุญาตให้คนนอกเข้ามาได้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น ถ้าหากว่าเขาเหล่านั้นถูกสิ่งของดึงดูดให้เข้ามาที่ร้าน

ฉันยังคงเขียนหนังสือต่อไป วาดรูปในสวน ขณะที่เขานอนอ่านหนังสือหรือไม่กี่ต้นฉบับที่ฉันเขียน บางวันเขาก็จะอารมณ์เสียกับเรื่องราวในอดีตที่ฉันไม่เคยลืมนึก เมื่อความชิงชังลุกโชติช่วง เขาจะต้องการให้ฉันดับไฟนั้นด้วยการตามใจเขา เขาชอบให้ฉันใช้ปากกับลิ้น เลียไล้ขณะที่เขาจะนั่งอยู่เฉย ๆ จ้องมองด้วยดวงตาลุกโชติช่วง เขาชอบกำเส้นผมของฉันเวลาที่เขารู้สึกผ่อนคลาย และรังต้นคอฉันเข้าไปเมื่อความรู้สึกกำลังบินสูงขึ้นมาก ๆ ฉันทำเพื่อเขาได้ทุกอย่าง แต่ฉันไม่เคยพูดความจริง

“เธอรักฉันไหม?” เขามักจะถามคำถามนี้ เมื่ออารมณ์พุ่งขึ้นถึงขีดสุด

“ปีศาจต้องการความรักด้วยหรือ?”

“ตอบ”

“ฉันทำได้ทุกอย่างเพื่อคุณ” นั่นไม่ใช่คำตอบที่เขาต้องการ

ฉันตัดผมสั้นเพราะเขาชอบจับต้นคอฉัน รังให้เข้าไปใกล้ ๆ และมอบจูบลงบนกะโหลกอันขาวโพลน นำแปลกขณะที่เราไม่ค่อยทะเลาะกัน เรื่องที่ทะเลาะส่วนมากมักจะเป็นเรื่องที่เขาเข้าใจผิดเองเสียมากกว่า ว่ามักจะมีผู้ชายคนอื่นเข้ามาอยู่กับฉัน นอกจากนั้นก็จะเป็นเรื่องที่ฉันนอนเกินเวลาปกติ

มือคู่นั้นที่เขาพรากไป เขานำไปใส่ไว้ในตู้กระจก ประดับประดาด้วยดอกไม้แห้งอันเป็นนิรันดร์ งานอดิเรกของเขาคือการประดับประดาสิ่งของที่ได้จากการแลกเปลี่ยนให้งดงามเพื่อดึงดูดความสนใจของลูกค้า แต่มือของฉันค่อนข้างพิเศษ เขาไม่ยอมรับการซื้อขายจากใครทั้งนั้นไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือปีศาจ เขาเรียกว่า “สมบัติส่วนตัว” และน้อยคนจะได้ชื่นชม ทุกครั้งที่มองมือคู่นั้น ฉันก็คิดถึงความปรารถนาที่ทำให้เสียมันไป

“ปีศาจมักเล่นไม่ซื่อกับมนุษย์” เขาเคยบอกแบบนี้ สันดานของพวกปีศาจไม่ชอบเสียเปรียบใคร และฉันชอบมองดูความผิดหวังที่พังทลายลงที่สุด มือสีดำที่ฉันได้มาใช้การได้ไม่ต่างจากมือคู่แข่งแต่ความรู้สึกบางอย่างได้ขาดหายไปพร้อมมือคู่แข่งด้วย คล้ายกับว่าฉันเฉยชากับความปรารถนาที่ต้องการจะเป็นนักเขียน ฉันเป็นอยู่แล้ว และเป็นมาโดยตลอด ฉันสูญเสียมือคู่นั้นไปให้กับความว่างเปล่า

ถ้าต้องการมือคู่แข่งกลับคืนมา ฉันต้องทำสัญญาแลกเปลี่ยนข้อใหม่ ซึ่งเด็ดขาดเสียแล้ว อีกอย่าง ฉันไม่รู้ว่าสิ่งที่ต้องแลกเปลี่ยนจะหนักหนามากกว่าเดิมหรือไม่ เพราะฉันไม่ถามเขา ฉันรู้อยู่แล้วว่ามันต้องมีราคาแพงมาก

“เธอรักฉันไหม?”

“เธอรู้อคำตอบอยู่แล้วนี่”

ความจริง ฉันไม่กล้าพูดคำนั้นออกไป มันเป็นสิ่งสุดท้ายที่ฉันเหลืออยู่ เขาประคองใบหน้าฉันขึ้นมาด้วยมือคู่อื่น เราสบตากัน

“ทำไม แค่ง่าย ๆ ทำไมถึงพูดไม่ได้”

“ก็.. ถ้าหากฉันพูดออกไป ฉันก็ไม่เหลือแล้วอะไรนะสิ” ฉันตอบพร้อมกับน้ำตาที่ไหลพรูลงมาอาบแก้ม

“มนุษย์หนอ มนุษย์” เขาอุ้มฉันวางลงบนโซฟา

“แต่คุณคำตอบอยู่แล้วนี่”

“ช่างมันเถอะ ไม่ว่าเธอจะตอบอะไร สุดท้ายฉันก็จะฆ่าทุกคนที่แตะต้องเธออยู่ดี”

ฉันจูบกระโหลกสีขาว ทำไมฉันถึงได้มีความสุขขนาดนี้..

Strange #3

หล่อนเป็นนักเดิน ผิวสีเข้ม เครื่องหน้าคม ดวงตาเรียว ทุกครั้งที่หล่อนจิกปลายเท้าลงบนพื้นจะมองเห็นมัดกล้ามเนื้อที่น่องขาตึง มือวาดไปในอากาศ ผมสยายพลิวยามหมุนตัวเหมือนลูกข้าง หล่อนบอกว่าการเดินเป็นเหมือนงานอดิเรกมากกว่าอาชีพ แต่มันคืออาชีพหลักที่ทำให้หล่อนมีเงินมากพอจะซื้อของไร้สาระกองเป็นตั้ง ๆ ปกติหล่อนมักนอนเซื่องซึมอยู่บนโซฟาในห้องสมุดสาธารณะ งานบรรณารักษ์คืออาชีพเสริม ที่ดูเหมือนเป็นอาชีพหลักจริง ๆ ในการหาเลี้ยงชีพ เพราะหล่อนสร้างทำให้ทุกคนเข้าใจแบบนั้น หล่อนมองเขาผ่านแว่นตาเรียวกลมสีเงินแวววาว เดินไปล็อกประตูห้องสมุดก่อนจะถอดกางเกงลูกไม้สีม่วงพาดไว้บนโซฟา ห้องสมุดสาธารณะอยู่ไม่ห่างจากโรงเรียน ทุกเที่ยงเขาจะป็นรั้วโรงเรียนวิ่งแจ้นออกมา ถอดกางเกงอย่างร้อนรนแล้วโถมใส่หล่อนบนโซฟา หนังสือดำเลื่อม

ทุกครั้งที่ร่วมรักกันม่านตาของหล่อนจะเรียวแหลม นัยน์ตาส่องประกายสีเหลืองเหมือนดวงตาของเสือ หล่อนบอกว่าตัวเองเป็นเสือที่ออกจากป่ามาอยู่ในเมือง

“แม่ของฉันเป็นเสือ เธอแปลงร่างมาหาเหยื่อในเมือง แล้วก็ตกหลุมรักพ่อฉัน พอแม่รู้ว่าพ่อไม่ได้มีแม่แคคนเดียว แม่ก็เลยกินพ่อเข้าไป” หล่อนหัวเราะ

“พ่อจะได้เป็นของแม่คนเดียว”

เขาไม่รู้ว่าเรื่องที่เล่าด้วยท่าทางที่จริงที่เล่นของหล่อนจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ หล่อนเคยบอกว่า หล่อนกินเด็กผู้ชายเข้าไปแล้วหลายคน

“แล้วพี่จะกินผมไหม?” หล่อนลูบคางของเขา เอียงคอ ยิ้มอย่างครุ่นคิด

“ก็อาจจะ กลัวไหม?”

“ไม่” เขาส่ายหน้า

“คนก่อน ๆ ก็พูดแบบนี้เหมือนกัน”

เขายอมทนหิวตลอดทั้งบ่าย เพื่อว่าช่วงพักเที่ยงเขาจะได้มาอยู่กับหล่อน เขาชอบซุดชั้นในลูกไม้สีม่วงที่สุดเหมือนดอกไฮเดรนเยียที่แม่เขาปลูกไว้ที่บ้านหลายต้น แต่สีม่วงจะเป็นสีที่สวยงามที่สุด และมันเข้ากับสีผิวของหล่อนมาก เขามองลงจากการอดข้าวเที่ยง จนเพื่อน ๆ คิดว่าเขาติดยา แต่ก็ใช่ หล่อนเหมือนยาเสพติด แคคิดว่าอีกไม่กี่นาทีก็พักเที่ยง เลือดในกายร้อนขึ้นมา เมื่อวิ่งมาถึงห้องสมุด เขาก็พร้อมที่จะทำรักกับหล่อนแล้ว เหลือแค่ล็อกประตู รอหล่อนรูดกางเกงในลงมาจากเรียวขา

แต่วันหนึ่งพอเขาวิ่งมาถึง เขากลับพบเด็กสาวคนหนึ่งนั่งอยู่บนโซฟากับหล่อน นิ้วเรียวของหล่อนกำลังได้ออยู่บนแก้มแดงระเรื่อของเด็กสาว เขารู้สึกโกรธที่สถานการณ์ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง เขาพยายามจะไล่เธอออกไป แต่เด็กสาวไม่ยอม เธอผลักเขาออก และหล่อนก็เฝ้าดูเด็กทั้งสองทะเลาะกันอย่างสนุกสนาน

เด็กสาวถอดหายใจอย่างโมโห แล้วเธอก็ล้วงหยิบขวานเล็กออกมาจากกระเป๋าแล้วจามลงที่หัวของหล่อน ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก เขายืนเป็นไอ้โง่ตะลึงงัน ขณะที่เด็กสาวขึ้นคร่อมบนตัวหล่อน แล้วจามลงไปครึ่งแล้วครึ่งเล่า หล่อนไม่ทันจะได้ตั้งตัว ไม่ทันหนี เลือดเลอะเต็มโซฟา เด็กสาวปรายตามามองเขา

“ยุ่งไม่เข้าเรื่อง ถ้าเธอยอมไปซะก็ไม่ต้องมาเห็นอะไรแบบนี้” เด็กสาวลากถังขยะสีเขียวเข้ามา ยัดร่างของหล่อนใส่ลงไป เอาผ้าชุบน้ำผสมสบู่มาเช็ดเลือดบนโซฟาและตามพื้นอย่างใจเย็น เช็ดซ้ำ ๆ จนแน่ใจว่าจะไม่มีคราบหลงเหลือ คิदन่ายาปรับอากาศกลิ่นส้มจุนจนไปหมด เขียนโน้ตขยุกขยิกใส่โพสต์อิตแล้วแปะลงบนโซฟา

และบนฟ้าถึงขยะ แต่เธอไม่ลากถึงขยะกลับไปไว้ที่เดิม

เขายังคงนั่งนิ่งเป็นไอ้โง่อยู่เช่นนั้นจนเด็กสาวลากเขากลับโรงเรียน

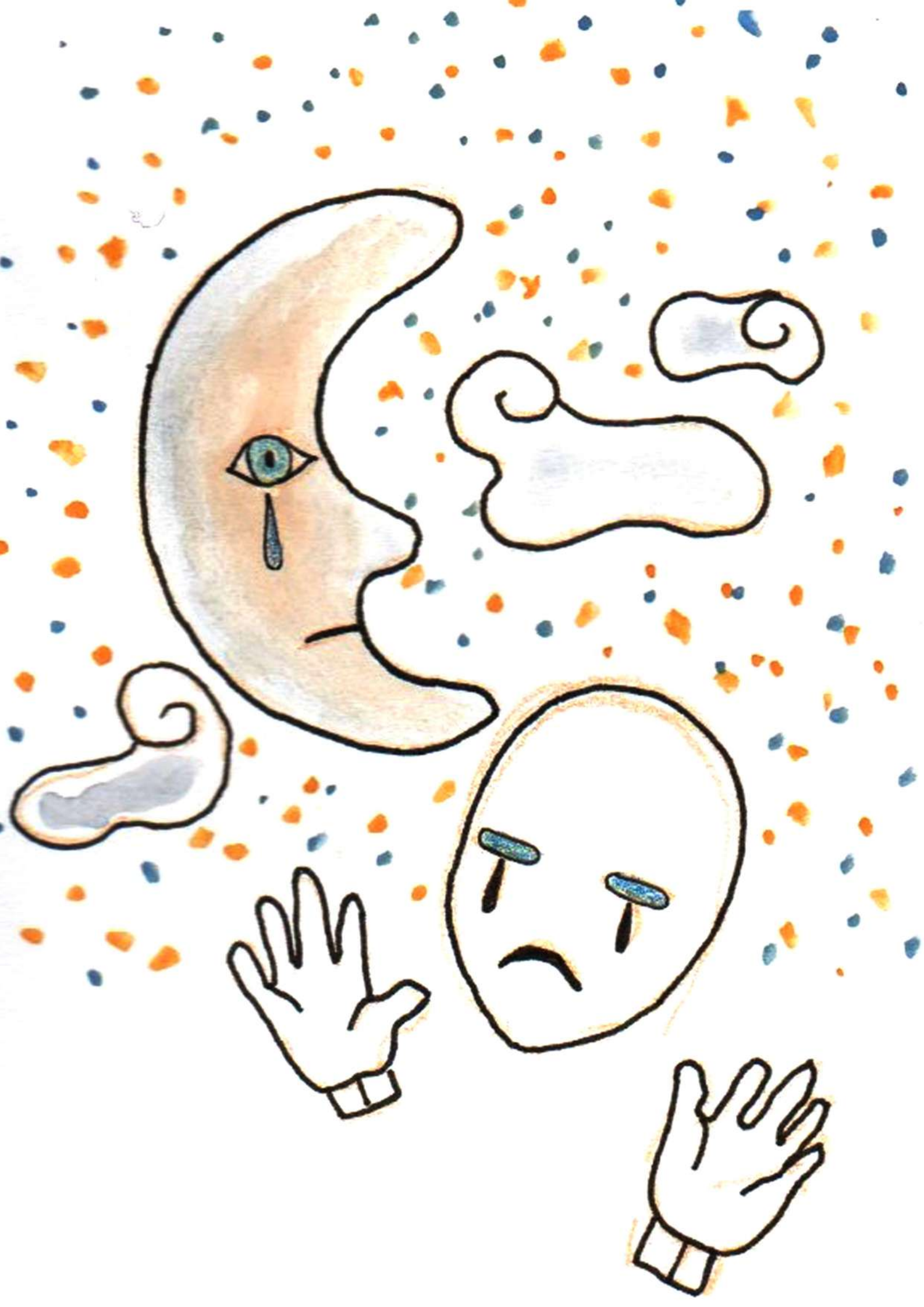
“ทำแบบนี้ทำไม”

“ฉันแค่ไม่อยากให้เพื่อนถูกกิน” เธอตอบพร้อมยิ้มเขิน ๆ

ถูกกิน?

เด็กสาวลูบไหล่เขาไปลอบโยน แล้วเดินตัวลอยกลับห้องเรียน เขาได้แต่มองตามอยู่เช่นนั้นกระทั่งเสียงสัญญาณเริ่มคาบเรียนดังขึ้น

เขาสงสัยว่าเรื่องทั้งหมดที่หล่อนเคยเล่าเป็นเรื่องจริงจังหรือ?

Strange #4

นักแสดงละครใบ้กับหญิงสาวผู้มาจากดวงจันทร์

Mimer and The Girl from the Moon

(มิเมอร์ออกจาก ไฟจับ)

มิเมอร์-

อินเคยบอกผมว่า ความฝันของเธอ คือการเป็นนักเต้น เธออยากเดินทางไปรอบโลก ไปในชนบท ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ซ่อนตัวห่างไกลความเจริญ เพื่อจัดการแสดง.. การเต้นของเธอ ผมจำกัดประเภทการเต้นของเธอไม่ได้ เหมือนระบำปลายเท้า แต่ก็.. ไม่ใช่ การเต้นของเธอสวยงาม เหมือนกับดอกไม้ที่พลิ้วไหวในลมหนาว เหมือนกับ.. แสงของดวงดาวที่กะพริบเจิดจรัสบนท้องฟ้า เธอจะเปล่งประกายได้ แสงจันทร์เสมอ คงเพราะเธอมาจากดวงจันทร์..

ส่วนผม เป็นแค่นักแสดงละครใบ้ ที่เดินทางไปตามสถานที่ต่างๆ ที่คิดว่าจะมีผู้ชมการแสดงของผม อ่า ครั้งหนึ่งผมก็เคยมีความฝันอันแรงกล้าเหมือนกับอินนั่นแหละ แต่ตอนนี้ผมไม่แน่ใจแล้วว่าความฝันนั้นมันยังอยู่หรือเปล่า

(อินออกจาก เต็นระบำไปรอบ ๆ)

อิน-

มิเมอร์ เธอว่าฉันสวยพอหรือยัง (หมุนตัว) ดูนี่สิ สวยไหม ฉันชอบดอกไม้สีขาวมาก ๆ เลย เวลาเธอมาประทับผมแล้วรู้สึกเหมือนฉันเป็นนางฟ้า

มิเมอร์-

ไม่ใช่เธอเป็นนางฟ้าอยู่แล้วหรือ? ที่นี่ไม่มีใครมาจากดวงจันทร์หรอกนะ

อิน-

เอ..ไม่รู้สิ ฉันแค่คิดว่า.. เวลาที่เรารู้สึกว่าจะตัวเองได้เป็นอะไรสักอย่างที่พิเศษไปจากวันปกติ มันจะทำให้เราดูพิเศษขึ้นนะ เอ.. เธอเข้าใจใช่ไหม?

มิเมอร์-

อ้อ เข้าใจแล้ว งั้นฉันควรจะเป็นอะไรดี?

อิน-

มิเมอร์ก็เป็นเจ้าชายให้ฉันสิ

มิเมอร์-

ฉันควรจะเป็นเจ้าของ

อิน-

ไม่เอา ฉันจะเป็นนางฟ้า แบบนี้สนุกกว่า นางฟ้าจะต้องปกป้องเจ้าชาย จะได้ไปช่วยเจ้าหญิงที่ถูกคำสาป

มิเมอร์-

ตามใจเธอ (ทั้งสองเดินร่ำด้วยกัน)

เราแสดงละครด้วยกันได้แสงจันทร์ บางครั้งแสงจันทร์ส่องสว่างคล้ายไฟสปอร์ตไลท์ในโรงละคร บางครั้งก็.. ธิบหรือ
ยังกับว่าการแสดงของเราแย่มากๆ ซึ่งมันก็มักจะเป็นแบบนั้น

เวลาที่อินอยู่ในอ้อมแขนผม มันเหมือนเวลาเดินช้าลง ถ้าเป็นไปได้ผมอยากจะหยุดเวลาไว้ในตอนที่ เธอกำลังวาด
แขน เขย่งปลายเท้า เว็อนผมของเธอส่องประกายระยิบระยับ

(อินสะบัดตัวออก)

อิน-

ไอ้ย มิเมอร์ ฉันไม่ชอบเลยเวลาที่เธอแตะต้องตัวฉันแรงเกินไป

มิเมอร์-

ขอโทษที่

อิน-

ฉันประหลาดใจที่เธอเห็นนะ

มิเมอร์-

ขอโทษ.. (อินหลบไปเดินคนเดียว)

ผมก็ได้แต่ขอโทษเธอเหมือนคนโง่ ซึ่งเธอก็ไม่เคยสนใจ เธอไม่สนใจอะไรเลย หรือเธอแสร้งเป็นไม่สนใจ ผมก็ไม่รู้
เหมือนกัน

เธอสวยงามเหลือเกิน เธอสวยขึ้นทุกวัน ทุกวัน และยิ่งเปล่งแสงสว่างมากขึ้นเรื่อยๆ แต่เธอไม่สนใจสิ่งที่ผมพูดเลย
สักนิด และทุกครั้งที่เราเดินร่ำด้วยกัน เธอผละหนึบป่อยขึ้น และไม่ยอมสวมบทบาทอะไรอีกต่อไป

อิน-

ฉันบอกแล้วไง ว่าฉันไม่ชอบที่เธอแตะต้องฉันแรงเกินไป ดูลิ แขนฉันเป็นรอยหมดแล้ว (ร้องไห้)

มิเมอร์-

ฉันไม่ได้ตั้งใจ

อิน-

.. เธอไม่เคยสนใจฉันเลย

มิเมอร์-

ฉันไม่ได้ไม่สนใจ..

อิน-

เธอก็ชอบแก้ตัวแบบนี้ตลอด ถ้าเธอสนใจจริง ๆ เธอก็ไม่ควรทำให้ฉันเป็นรอยซ้ำแบบนี้.. (วิ่งหนี เข้าฉาก)

มิเมอร์-

เธอร่วงหายเข้าไปในป่า อ่า.. แล้วเธอก็ไม่กลับมาอีกเลย ไม่มีสัญญาณเสียงกระดิ่ง ไม่มีอะไรเลย ผมคิดว่าเดี๋ยวเธอก็ควรจะกลับมาเหมือนทุกครั้ง เวลาที่เธอชวนเฉียวแล้ววิ่งหนีไป เธอก็จะย่องกลับมาเสมอแต่ครั้งนี้ ไม่.. เธอไม่กลับมา

ผมออกเดินทางอีกครั้ง ทาโบหน้าสีขาว แต้มสีดำและสีแดง สวมสูทขาวชุดประจำ ผมออกเดินทางและแสดง เดินทาง แสดง วนอยู่เช่นนั้น ดวงจันทร์ทำให้ผมคิดถึงเธอ ผมคิดถึงเธอ แต่ก็แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว

ไม่นานผมก็ได้ยินช่างนักเดินผู้มาจากดวงจันทร์ เดินทางผ่านมาในละแวกที่ผมกำลังเร่งแสดงอยู่ เธอไม่แวะในเมืองใหญ่ ถามหาแต่หมู่บ้านเล็กๆ ในป่าเขา ผมไม่ทันจะได้พบเธอ เธอก็จากไป

เรามีความฝันคล้าย ๆ กัน มันถึงได้ดูเหมือนเราแข่งขันกันอยู่เสมอ ตลอดเวลาที่เธอเดินร่ำกับผม

(มิเมอร์ทำท่าร้องไห้เข้าฉาก อินออกจาก เต็นท์ออกมา)

อิน-

ฉันมาจากดวงจันทร์ เพราะฉันมีความฝันว่า สักวันหนึ่งฉันเป็นนักเดินที่เก่งกาจ แบบที่ฉันเฝ้ามองลงมาจากดวงจันทร์ เห็นเหล่านักเดินทั้งหลายเรียงรายอยู่ใต้แสงสีชาวนวล สวยงามเหลือเกิน ฉันอยากเป็นแบบนั้น ฉันถึงได้มาที่โลกใบนี้ แต่ว่า หลายต่อหลายอย่างก็ไม่ได้เป็นแบบที่คิด ฉันเพราะบางเกินไปสำหรับผู้คน สำหรับสังคม สำหรับโลกใบนี้ ฉันเกลียดมิติสภาพอันฉาบฉวย เกิดขึ้นแล้วแตกหัก ทำให้ร้องไห้อยู่ซ้ำ ๆ ฉันคิดว่า ฉันคงไม่เหมาะกับโลกนี้ ดังนั้น ฉันจึงเดินทาง เดินทาง และก็พบกับความคาดหวังจากคนรอบข้างอยู่ตลอดเวลา จากคนรู้จัก จากคนแปลกหน้า ฉันไม่ชอบเลย ฉันคิดว่า ฉันคงจะทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้วละ ฉันจะกลับดวงจันทร์ แต่ว่า ฉันหอบร่างกายนี้กลับไปด้วยไม่ได้หรอก..

(มิเมอร์เข้า อินเดินร่ำต่อไป ต่างคนต่างเดิน ต่างแสดง)

มิเมอร์-

ผมเคยดูภาพวาดที่ชื่อไอพีเลีย ภาพจำของเธอ คือความงดงามเหมือนนางเงือก ทั้งที่จริงเธอจมน้ำตาย

อิน-

แม่ หนูอยากกลับบ้าน ให้หนูกลับบ้านนะ

มิเมอร์-

ไอพีเลียงดงามเมื่ออยู่กับสายน้ำ ทั้งที่เธอใจสลาย

อิน-

หนูเหนื่อยจังเลย

มิเมอริ-

โอฟีเลียเป็นบ้า เธอเป็นบ้า ดั้งนั้นแล้ว เธอถึงได้จมน้ำตาย

อิน-

หนูกำลังจะกลับบ้านนะคะ

(อินหมุนไปรอบ ๆ แล้วล้มลง)

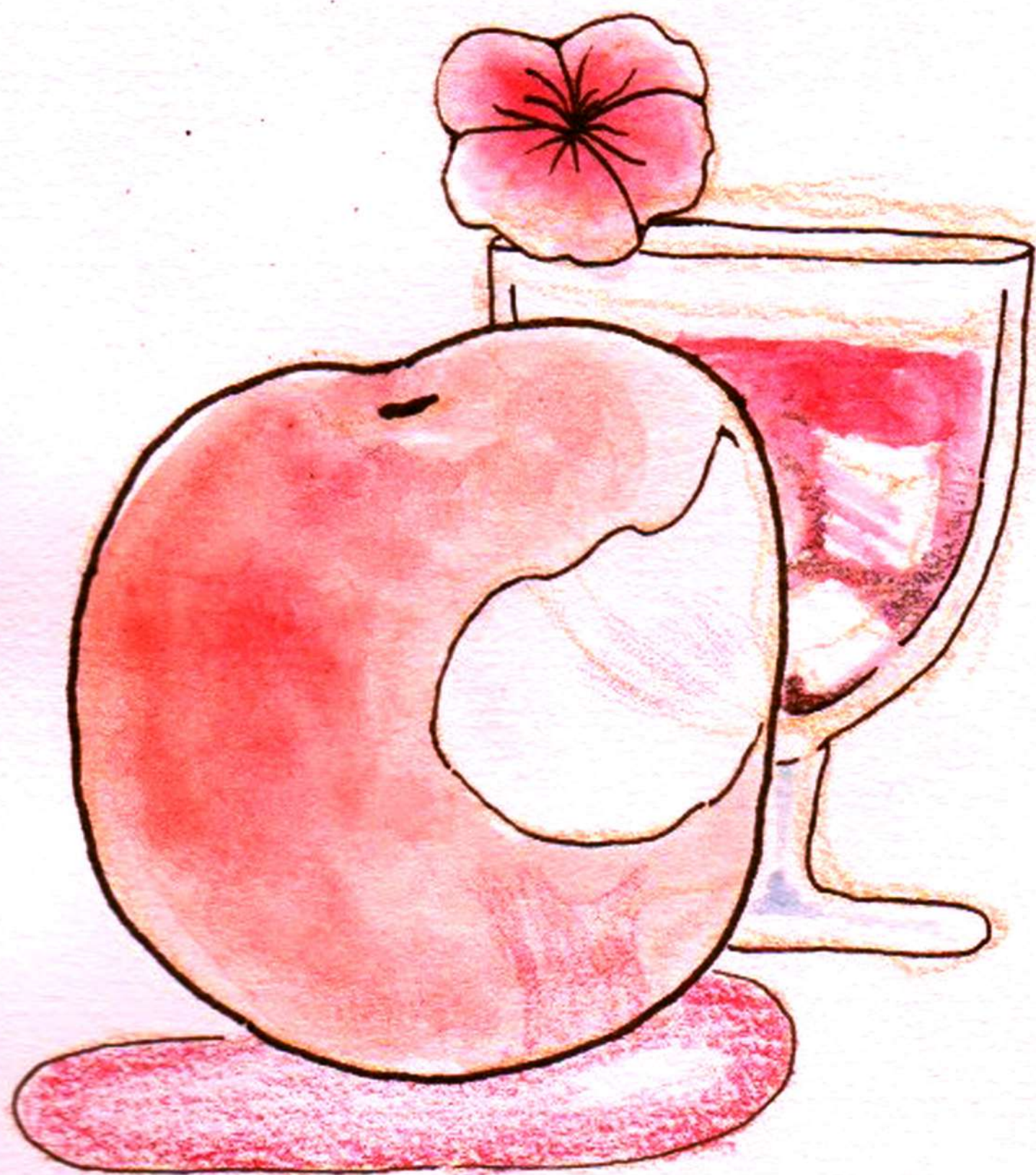
มิเมอริ-

แต่ทำไมล่ะ ทำไม อิน เธอถึงต้องจมน้ำตายแบบโอฟีเลีย ทั้งที่เธอไม่ได้บ้า หรือเธออาจจะบ้าไปแล้ว..

เธอจมน้ำตาย แต่ไม่ได้ดังงามแบบโอฟีเลีย มันสยดสยองเกินไป ผมทำใจมองไม่ได้ หรือเพราะจริง ๆ แล้ว ผมไม่ได้รักเธอขนาดนั้น ไม่ได้มากมายอย่างที่คิด กลับรู้สึกโล่งอกด้วยซ้ำ (หัวเราะ) เธอตายแล้ว เธอไม่มีตัวตนบนโลกใบนี้แล้ว แล้วหลังจากนั้นล่ะ?

ผมยังคงเดินทางไปเรื่อย ๆ และแสดง เป็นเช่นนั้นราวกับว่ากาลเวลาไม่อาจทำลายผมได้

(มิเมอริหัวเราะเต้นรำไปรอบ ๆ ก่อนเข้าฉาก)

Strange #5

เธอนั่งตรงนั้น ที่เดิม เวลาเดิม นั่งไขว่ห้างจับมาการิต้าสีชมพูระเรื่อเหมือนกลีบกุหลาบ เธอแต่งตัว ทะมัดทะแมง และมิดชิด ค่อนข้างมิดชิดเกินไป จนเป็นที่น่าสงสัย เสื้อเวสต์เตอร์คอสูง ยีนส์ขายาว รองเท้าบูตสันสูง อีกทั้งยังสวมถุงมือหนังสีน้ำตาล นอกจากนี้ใบหน้ากับเรือนผมแล้ว เธอไม่เปิดเผยร่างกายส่วนอื่น ๆ เลย

“ฉันเกลียดเชื้อโรค แบบว่า...โคตรเกลียดเลย” เธอบอก ผมคิดว่านั่นเป็นข้ออ้าง สีหน้าเธอเรียบเฉยเวลาพูด ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกใด ๆ เจ็บปนอยู่ในบทสนทนา คล้ายกับสูญเสียความเป็นมนุษย์ไปแล้ว เหมือนภาชนะที่ว่างเปล่า

“ฉันชอบมาการิต้า เป็นชื่อที่เพราะดี คุณรู้สึกชอบอะไรสักอย่างจากชื่อบ้างไหม”

“เพท่าย...มั้งนะ..”

“เพท่าย.. แล้วคุณชอบหินที่ชื่อเพท่าย หรือผู้หญิงที่ชื่อเพท่าย” ผมยิ้มอ่อน ๆ เธอรู้

“ผู้หญิง” ผมตอบ เธอมองผมเนิ่นนาน

“คุณชอบสะสมอัญมณีหรือการซื้อผู้หญิง” ผมส่ายหัว “ไอค็อกแค้ก รู้สึกใบหน้าร้อนผ่าวไปถึงใบหู คำถามที่ไม่คาดคิด เธอหัวเราะเสียงดัง พลังช่วยตบหลังผมเบา ๆ

“ไม่เป็นไร..” ผมจับน้ำเปล่าล้างคอ

“ทำไมล่ะ? แบบว่า ฉันเคยเจอผู้หญิงชื่อมาการิต้า เป็นสาวรัสเซียที่มาเที่ยวคนเดียวเมื่อช่วงสงกรานต์ เธอสวยมาก และหอมหวานเหมือนมาการิต้าสตอร์วเบอร์รี่ ไม่เห็นน่าอายเลย เห็นไหม?”

ผมกระแอมเขิน ๆ “ผมห่างจากเรื่องพวกนี้มานาน.. ผม..”

“ไม่ใช่ ไม่เกี่ยวกับ ที่เราพูดเรื่องนี้ไม่ใช่เพราะฉันหรือคุณซ้ำของ โชกโชนเรื่องแบบนี้ เราแค่..” เธอนิ่งนึกหาคำมาจำกัดความ

“แลกเปลี่ยน ไซ่ แลกเปลี่ยนกัน มันสนุกดีไม่ใช่หรือ? เวลามนุษย์พูดเรื่องลามก” อย่างกับว่าเธอไม่ใช่มนุษย์อย่างนั้นแหละ แต่ก็จริงอย่างที่เธอว่า ผมลูบใบหน้าตัวเองที่ร้อนผ่าว

“เพท่าย แฟนเก่าของผม คือ.. เธอไม่ชอบเรื่องแบบนี้ ผมก็เลย..”

เธอรอฟังอย่างใจจดใจจ่อ “ผมก็เลย รู้สึกเขินเวลาที่พูดเรื่องแบบนี้” แล้วผมก็ทำเป็นยกแก้วดื่มน้ำเปล่าแก้แค้น

“เข้าใจแล้ว รู้สึกเหมือนมันเป็นเรื่องผิดบาปสินะ”

“ใช่” เธอดึงแก้วน้ำเปล่าของผมไป สลับกับแก้วมาการิต้าสีแดงระเรื่อของเธอ..

“ผมว่า ผมน่าจะเมา..” เธอหัวเราะเสียงใส แล้วดึงมือผมให้เดินเร็วขึ้น ผมรู้สึกอึดอัดชอบกล รู้สึกคล้ายกำลังทำสิ่งที่ผิดพลาด ความมืดของห้องกลืนกินเรา ผมมองไม่เห็นอะไรจึงกุมมือเธอแน่นขึ้น

“ไม่ต้องกลัว คุณไม่ได้ทำอะไรผิด” เสียงเธอกระซิบ ผมนอนแผ่หรา หัวผมมึนงง แต่รู้สึกผ่อนคลายเมื่อหลังสัมผัสความนุ่มของเตียง ความมืดมิดกำลังกล่อมให้ผมหลับ ขณะที่กำลังดำดิ่งลงสู่ห้วงนิทรา เกิดสัมผัสอันร้อนผ่าวโอบรอบส่วนอ่อนไหวที่สุดของร่างกาย ผมสะดุ้ง “ไม่ต้องกลัวนะ” มือผมสัมผัสถึงเส้นผมอันนุ่มสลวย เสียงกระซิบเธอแผ่วเบาคล้ายเพลงกล่อม

ผมหลอมละลายอยู่ในปากของเธอ ช่างเป็นความรู้สึกที่ดีเหลือเกิน ความเมามาย และความสุขกำลังโอบบิ

สยายปีกราวกับผีเสื้อ ร่ายร่อนในเวียงฟ้า บินสูงขึ้น สูงขึ้น สูงขึ้นไปอีก แล้วผีเสื้อก็กลายเป็นละอองดาวร่วงหล่นลงสู่พื้น

ห้วงขณะที่ผมกำลังเคลิ้ม ผมรู้สึกเปลือยเปล่า เส้นผมของเธอกระจายเต็มใบหน้าผม ผมได้ยินเสียงเคี้ยวอย่างตะกรุมตะกราม แต่ผมขยับตัวไม่ได้ ในความมืดมีเพียงเสียงเคี้ยวกับสัมผัสเหนียวหนืดจากของเหลวเลอะตามเนื้อตัวผม ผมง่วงนอนเหลือเกิน

“ผมขอนอนก่อนนะ..”

“ได้สิคะ” เธอกระซิบตอบ

“อย่าลืมฝันถึงฉันด้วยนะ”

ผมไม่ได้ตอบกลับอะไรไป เพราะความง่วง หนักตาปิดลง

“ฉันจะค่อย ๆ กินคุณทีละนิด ทีละนิด หลับเถอะนะ ไม่ต้องกลัว”

ความเย็นเยือกเข้าโอบล้อมรอบตัว เนื้อตัวของเธอยื่นเฉียบราวกับเหล็ก แต่เกินสายไปที่จะปฏิเสธแล้ว ผมกลายเป็นอาหารมื้อดีของเธอ ผมฝันว่าผมเฝ้ามองดูเธอกัดกินร่างผมอย่างตะกตะกตะกาม นอกจากศิระษะแล้ว ไม่มีส่วนไหนบนร่างกายของเธอเป็นเนื้อหนังเลย..

ผมรู้สึกเหมือนถูกหลอก

Strange #6

คนรักของฉัน เธอทำตัวยังกับพวกโสเภณี สำนอนซะจนฉันทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว ฉันหยิบค้อนในกล่องเครื่องมือ ทบตีระชะเธอจนบุนุ่มบี้แล้วลากเธอไปไว้ในห้องน้ำ ตอกแผ่นไม้ปิดทับหน้าประตูแน่นหนา

คืนนั้นฉันได้ยินเสียงเธอครวญเพลงเศร้า ๆ แล้ววันต่อมาเธอก็ฟังประตูออกมาสำเร็จ

“ใจร้ายจริง ๆ ฉันเจ็บมากเลยนะ” เธอพูดอย่างน้อยใจ ลูบเช็ดเลือดที่เลอะตามใบหน้า

“สมควรไหมล่ะ?”

“นี่” เธอขยับมาออเซาะ แต่ฉันผลักเธอออก

“แต่เธอทำให้ฉันมีอาการนี่นา” ฉันตบหน้าเธอสุดแรง

“ไปให้พ้น” ฉันกรี๊ดร้องใส่หน้าเธอ

เธออาบน้ำแต่งตัวออกไปข้างนอก ฉันจัดการล็อกประตูหน้าต่างทุกบาน ร้องไห้โฮอยู่ในห้องนอนตัวเองจนเพลอหลับ ฉันฝันว่าฉันฆ่าเธอแล้วฝังร่างของเธอไว้ในป่า แต่เธอก็คลานขึ้นมาจากหลุม และลากฉันลงไปด้วย น้ำสยดสยองที่สุด ฉันควรจะหนีไปให้ไกลสุดขอบฟ้า เธอจะได้หาฉันไม่เจอ แต่เธอก็เจอฉันทุกครั้ง นั่งสำส่อนนี้รู้ทันทุกอย่าง และทำยังกับว่าฉันโง่งงไม่รู้ว่าจะแอบย่องไปหาคนอื่นตลอด

เสียงกระจกแตกปลุกฉันสะดุ้งตื่น แล้วประตูห้องนอนฉันก็พังลงกบกับพื้น เธอกลับมาแล้ว มากับผีดิบรูปร่างผอมโซ ตาโหลลึก แต่หล่อเหลาแบบที่เธอชอบ

“มาเล่นด้วยกันนะ”

ฉันหวีดร้อง ขณะที่ทั้งสองฉีกกระชากเสื้อผ้า นี่มันฝันร้ายชัด ๆ

“ห้ามกั๊กหรือฉีกเธอเด็ดขาด ไม่งั้นฉันจะฆ่านาย” เธอขู่เขาเสียงใส แต่เธอไม่ควรจะพาเขามาตั้งแต่แรก อย่างไรก็ตามมีแต่พวกอมมนุษย์ด้วยกันเท่านั้นที่จะเติมเต็มความต้องการของเธอได้ ฉันรู้มาตลอด

“ที่รัก นั่งลงตรงนี้ รับเขาเข้าไป”

“ไม่เอา ฉันกลัว” ผีดิบยึดแขนของฉันไว้

“ซูว์..” เธอแลบลิ้นเลียหน้าตาและจูบฉัน มือจับสะโพกฉันกดลงด้วยแรงมหาศาล

“นั่นแหละนะเด็กดี”

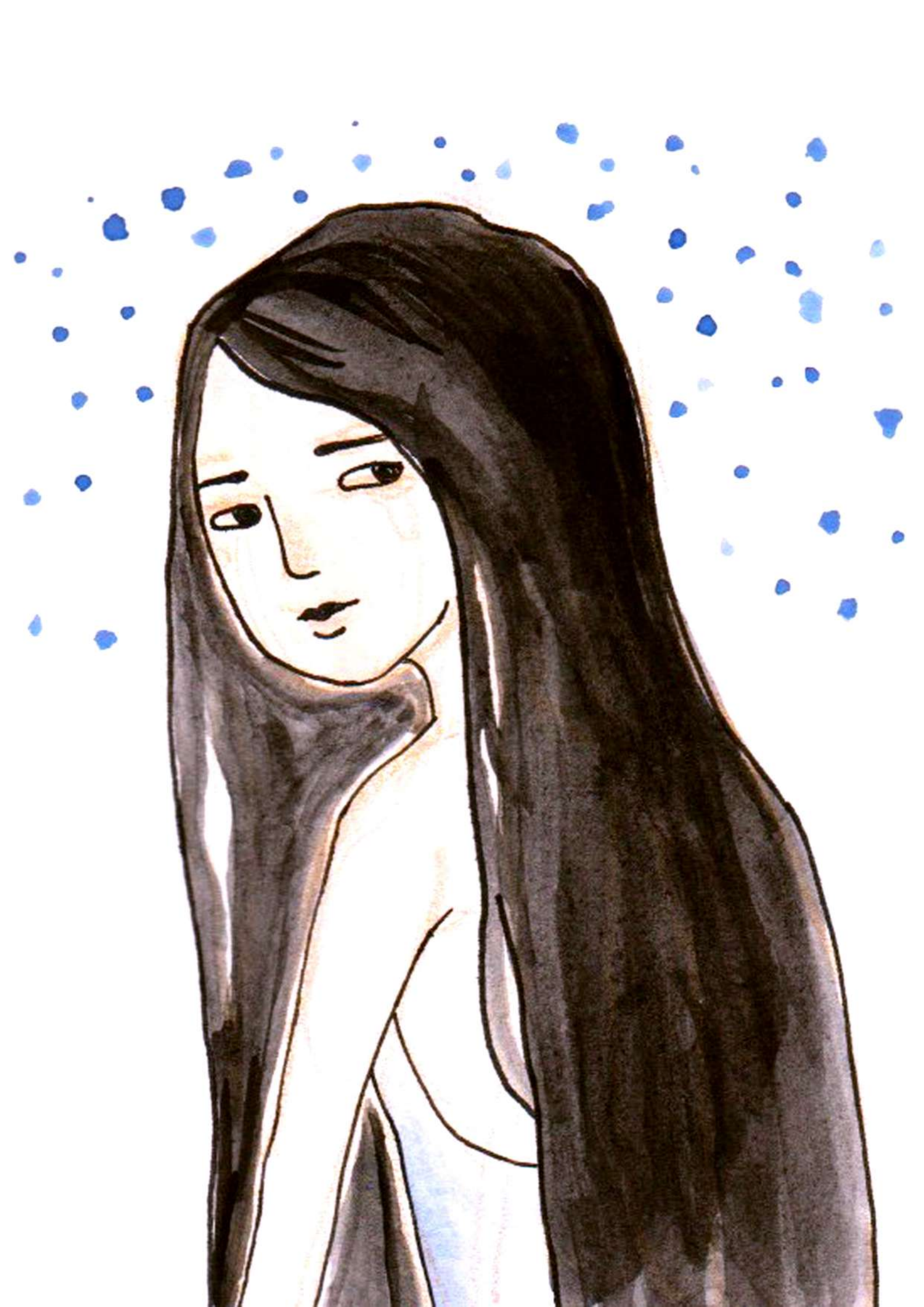
เธอขึ้นชอบมองดูฉันถูกขย้ำ ย่ำยีจากคนแปลกหน้า คนเหล่านี้ไม่ได้แปลกหน้าสำหรับเธอ แต่แปลกหน้าสำหรับฉัน พวกอมมนุษย์ล้วนแปลกหน้าและเป็นอื่นสำหรับมนุษย์ไม่ใช่หรือ? แต่หลายครั้งที่ฉันเองที่รู้สึกเป็นอื่นไปจากเธอ ช่วงขณะเดียวแขนของฉันถูกกระชากขาดออกจากตัว ไหล่และหลังตั้งคอคอดกุดเหวอะหวะ ฉันถูกยื้อไปมา โลกหมุนกลับจนมองไม่ออกแล้วว่าภาพตรงหน้าคืออะไร ผีดิบถูกตะเพิดออกไป คนรักของฉันเอาแขนกลับมาต่อให้ ยิ้มแยมหยาดเยิ้ม

“เธอดงามเสมอถึงแม้จะร้องไห้” จากนั้นเธอก็จูบบนหน้าผากฉัน

“เราจะมีเจ้าตัวแสบด้วยกัน เจ้าตัวแสบของฉันกับเธอ”

ฉันเคยฝันถึงวันที่ฉันจะบอยบินอย่างมีอิสระ ไม่มีเธอ ไม่มีควมหวาดกลัว ไม่มีควมบ้าคลั่ง

“ฉันรักเธอนะ” เธอกระซิบข้างหู มือลูบไล้ท้องน้อยฉันอย่างอ่อนโยน ฮัมเพลงเบา ๆ กล่อมให้ฉันเข้าสู่ห้วงนิทรา..

Strange #7

เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน หญิงสาวจะปรากฏตัวเฉิดฉายอยู่ในสถานบันเทิงแห่งหนึ่ง สวมเดรสผ้าซาตินเนื้อบาง แนบเรือนร่าง เผยแผ่นหลังและหน้าอกอวบอ้อมดึงดูดผู้คนที่เข้ามาหา ริมฝีปากอันเย้ายวนไม่เคยเอ่ยคำใด เพราะปีศาจ ช่วงชิงเสียงของเธอไปแลกกับสัญญาว่าเขาต้องมาหาเธอทุกคืน ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังมีข้อแม้ว่าเธอต้องหาร่างให้ เขาสิ่งผู้

เธอดูออกได้ทันทีว่าใครจะเป็นเหยื่อในคืนนี้ ไม่ต้องทำอะไรนอกจากจ้องมองและแยมยิ้ม ไม่นานเธอก็จะเปลือยเปล่านั้นที่ทะยาน ก่อนที่จะเอามือปิดอกผู้เคราะห์ร้ายเพื่อให้ปีศาจของเธอได้สิ่งผู้มีเพียงปีศาจร้ายเท่านั้นที่จะเติมเต็มความต้องการของเธอได้ แผลงขนที่คอและขาโค้งแหลมทำให้เธอนอนหลับสนิททุกคืน

แต่แล้ววันหนึ่งปีศาจก็ไม่มาหาเธออย่างเคย ไม่ว่าเธอจะทำอย่างไร เขาก็ไม่ยอมมาสิ่งผู้ร่างที่เธอหามาให้ หญิงสาวตรอมใจอยู่ใจหลายวัน ครุ่นคิดอย่างหนัก ในที่สุดเธอก็จุดไฟเผาตัวเอง เรือนร่างของเธอไม่มอดไหม้ แต่ไฟได้ลามไปถึงสองช่วงตึก เมื่อนักดับเพลิงมาถึงก็พบหญิงสาวเปลือยเปล่านั้นอยู่ท่ามกลางเศษซากและเก้าอี้ถ่าน สายตาที่มุ้งร้ายของเธอไม่ได้ลดความมดงามของเรือนร่างเลยแม้แต่น้อย พวกเขาต่างจ้องมองเธอด้วยความพิศวง ก่อนจะนำเธอส่งให้หน่วยพยาบาล

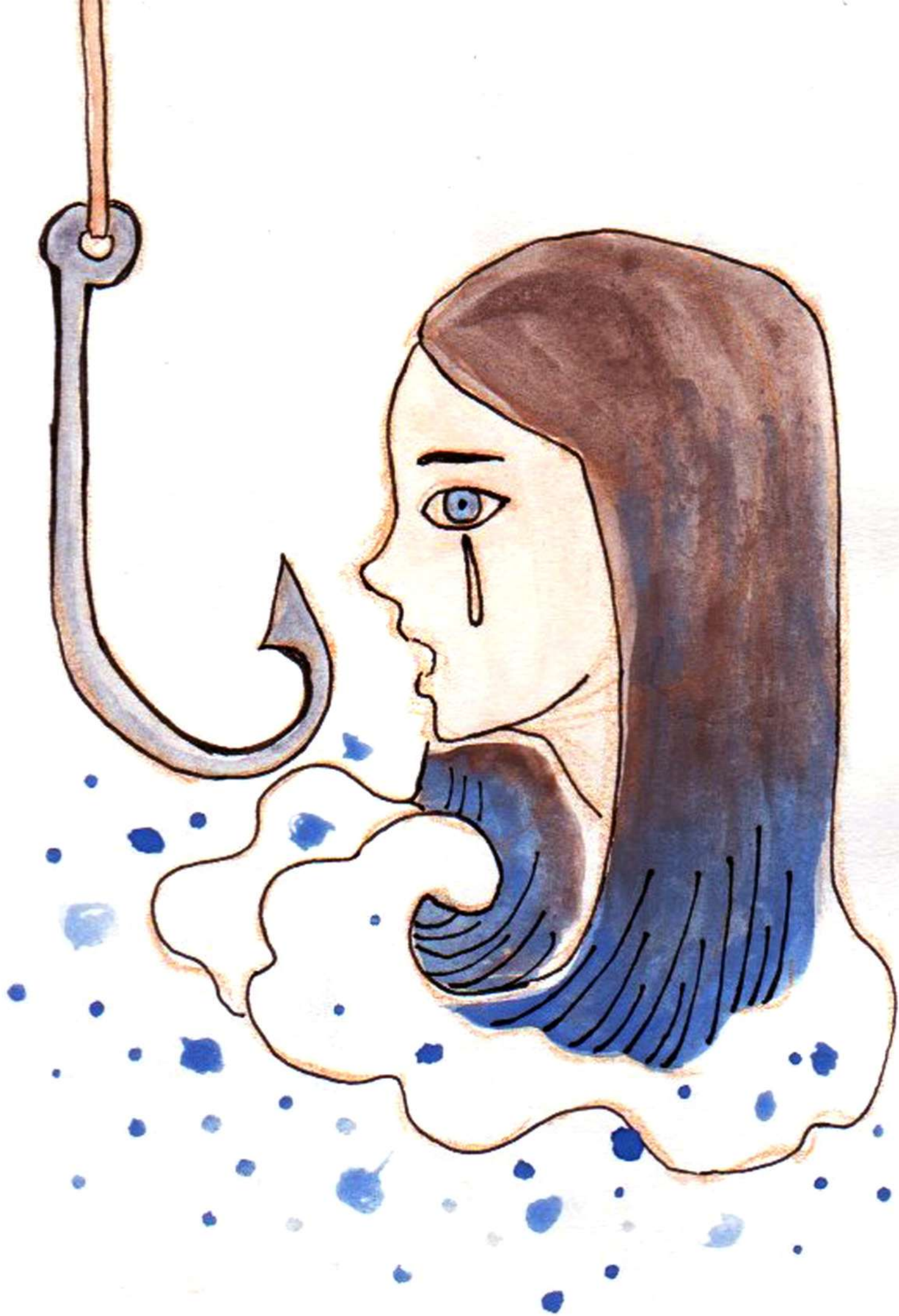
เธอหลอกล่อนางพยาบาลคนหนึ่งสำเร็จ ให้พาเธอไปที่พักส่วนตัว ด้วยความเย้ายวนดังปีศาจ ไม่มีใครปฏิเสธเธอได้ ปีศาจชอบหญิงสาวไร้อะไรเลย เธอจะต้องมาหาเธอแน่นอน นางพยาบาลเขินอายตัวสั่นระริก ชูดขึ้นในของเธออย่างกับชูดขึ้นในของพวกเด็กสาวมัธยม และสะดุ้งทุกครั้งเมื่อเธอลากนิ้วเรียลงบนผิวหนัง เนื้อหน้าอกเล็กแต่กลมกลิ้ง ส่วนโค้งเว้าดูเปราะบาง หญิงสาวอยากจะกลืนกินเธอเข้าไปทั้งตัวเหลือเกิน ต่อเมื่อนางพยาบาลสาวขึ้นคร่อมเธอ และพริ้มชื่นชมความมดงามของเธอไม่หยุด รวากับว่าเธอเป็นเทพีแห่งความรัก เกิดความสันไหวอยู่ข้างในอกหญิงสาว

คืนนั้นเธอหนีออกมาจากห้องนอนนางพยาบาล หลังสาปแช่งปีศาจของเธอเสร็จก็ทิ้งร่างพุ่งดิ่งลงมาจากชั้นสูงสุดของตึก *ตุ้ม*

รุ่งเช้าเธอกลับไปหานางพยาบาล เพื่อเย็บแผลที่ปริแตกบนศีรษะและเนื้อตัว ทั้งที่จริงมันแทบจะสมานตัวเสร็จแล้วด้วยซ้ำ

“เธอเป็นของฉันแล้วนะ นางฟ้าของฉัน”

อย่างน้อยหญิงสาวก็พอใจในประกายตาวิบวิบของนางพยาบาลสาว

Strange #8

ชายหาปลามีความลับอย่างหนึ่ง เขาไม่เคยบอกใครถึงเหตุผลที่เขาไม่ยอมแต่งงาน ทุกเช้าเขาจะพายเรือ หายลับไปกับเส้นขอบฟ้า ตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น เพื่อไปยังเกาะลับ ที่นั่นมีประชากรเก่าสูงตระหง่าน คู่มือหม่นและเศร้าสร้อย เขาซ่อนความลับบางอย่างไว้ที่นี่ เมื่อเขาจอดเรือเทียบท่า เด็กหญิงคนหนึ่งวิ่งออกมา กระโดดกอดเขา เขาเรียวกเล็กเกี้ยวรอบเอว แขนโอบรอบคอ หลังจากมอบจูมพิตอันแผ่วเบาให้เขาแล้ว เธอก็พูดจ้อ

“ทำไมมาช้าจังเลยคะ”

“ฉันก็มาเวลานี้ทุกวัน”

“หนูรู้สึกเหมือนมันนานมาก” เขารู้สึกงูบวบอยู่ในท้องน้อย ลูบต้นขาอันอ่อนนุ่มของเธอ ขณะเดินเข้ายังประชากร

“คุณเอาอะไรมาให้หนูบ้างหรือเปล่า?” เด็กหญิงเกาะแน่นระหว่างที่เขาเดินขึ้นบันได

“พอจะหยิบหนังสือติดมือมาบ้าง”

“หนังสือเหรอ? หนูก็ชอบนะ แต่ตอนนี้เริ่มเบื่อแล้ว” เขานิ่งหน้าด้วยความรำคาญ เด็กหญิงเงยไปคู่หนึ่ง

“แต่หนูชอบทุกอย่างที่คุณเอามาให้ฉันแหละ” เธอกล่าวอย่างแผ่วเบา

เขาตั้งกางเกงในตัวน้อยออกจากต้นขาของเด็กหญิง ลากลิ้นลามเลียเธอจนเปียกโชก เธอแดงก่ำไปทั้งตัว ออกเล็กกระเพื่อมขึ้นลงถี่ราวตามจังหวะลมหายใจ นิ้วมืออันหยาบกร้านแทรกผ่านเข้าไปในช่องทางอ่อนนุ่มในตัวเธอ เด็กหญิงบิดตัวแข็งขึ้นปฏิเสธ และทุกครั้งที่เธอปฏิเสธเขาจะตีเธอ

“หนูขอโทษ หนูเจ็บ อย่าตีหนูเลย” เธอร้องให้ เลือดกำเดาไหลเลอะที่นอน เขาปิดปากเธอด้วยความรำคาญ เสียงอื้อเลือดลอดฝ่ามือ เธอกำลังจะผ่านวัยเด็กในอีกไม่นาน เขาแน่ใจว่าเธอจะต้องชอบสิ่งเหล่านี้ที่เขาทำกับเธอแน่นอน อีกไม่นาน

“คุณจะกลับแล้วหรือ?”

“อืม” เธอตั้งแขนเขาไว้

“อย่าไปเลยนะ หนูไม่อยากอยู่คนเดียว” เขาปิดมือเธอออก ทั้งประชากรไว้เบื้องหลัง เขาต้องหาเงิน ถ้าไม่มีปลาก็ไม่มีเงิน นั่นเป็นเหตุผลเพียงพอที่ทำให้เขาทิ้งเด็กหญิงไว้เบื้องหลัง ยิ่งไงก็ตามเธอต้องรอคอยเขาอยู่ที่นั่นอย่างใจจดใจจ่อ เพราะเธอเป็นของเขา

วันรุ่งขึ้นชายหาปลาตรงไปที่ประชากรเช่นเคย แต่เมื่อมาถึงเขาพบเรือแจวลำหนึ่งจอดเทียบท่าไว้แล้ว เขารู้สึกเย็นยะเยือกไปทั้งตัว ค่อยๆ ขึ้นบันไดอย่างเงียบเชียบราวกับเงา มีดแวววาวส่องประกายอยู่ในมือพร้อม บนเตียงเล็ก ๆ เด็กหญิงกอดรัดรอบคอชายผอมแห้งผู้หนึ่งไว้ ฮัมเพลงที่ชายหาปลาเคยร้องกล่อมเธอเมื่อยังเป็นเด็กแบบเบาๆ เด็กหญิงเห็นเขา เธอยิ้ม รอยยิ้มว่างเปล่า ไม่มีร่องรอยของความรู้สึก เธอกอดรัดชายผู้นั้นแน่นขึ้น ขณะที่ชายหาปลาแหงมิดลงบนท้ายทอยเขา มีเสียงครางออกมาครั้งเดียว แล้วชายคนนั้นก็แน่นิ่งไป เลือดไหลเลอะเต็มตัวเด็กหญิง

“คุณมาช้า”

ชายหาปลาตบเธอจนเลือดกำเดาไหล

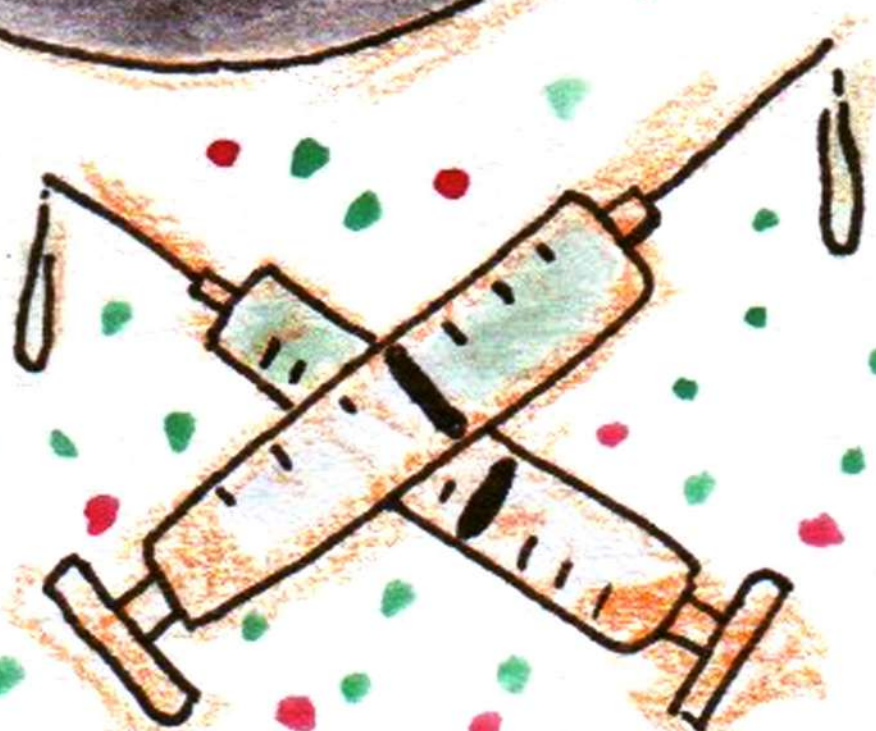
“ฉันมาตามเวลาปกติ” เด็กหญิงกุมขมุกตัวเอง กลั่นเสียงสะอื้น

“หนูไม่ชอบเขา” เธออดกลั้นไม่ให้ร้องไห้ พลังเซ็กเสียดที่ไหลย่อยออกมาจากจมูก

“อยากอดตายไหม?” ชายหาปลาถาม เธอส่ายหน้าเบา ๆ

ชายหาปลาขำแหวะร่างอันผอมแห้ง โยนซากกระดูกลงทะเล เก็บเนื้อและเครื่องในไปตากแห้งทำเหยื่อตกปลา เขาคิดถึงเงินที่จะได้จากการหาปลาในวันนี้ คงได้ไม่มากนัก เพราะเสียเวลาไปกับการจัดการศพ เขาจับได้สะโพกที่ยังไม่เต็มตีนของเด็กหญิง เธอเติบโตขึ้นทุกวัน ๆ เขารู้สึกได้

“คุณจะไปแล้วหรือ?” เขาไม่ตอบอะไร ยัดนิ้วหัวแม่มือเข้าปากของเธอ แล้วหลับตาลงปิดการรับรู้ เด็กหญิงมองเขาชั่วขณะหนึ่งแล้วหลับตาลงตามเขาอย่างสงบ ไม่กล้าส่งเสียงอะไร เธอดูนิ้วที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวและค่อม ๆ จมดิ่งสู่การหลับใหล..

Strange #9

นั่งสารเลวนั้น.. ฟ้องเอาค่าเลี้ยงดูไม่พอ ยังสั่งห้ามไม่ให้ฉันไปหาลูกอีก แม่เ๊ยย ยังกับว่าเธอประเสริฐมาจากไหน ก็แค่ลูกข้าราชการ ยกตัวเองยังกับว่าเป็นคนชั้นสูง เฮอะ ฉันก็เบื่อจะสนใจแล้ว ลูกเต้าก็ใช้ว่าจะยังเป็นเด็กชะที่ไหน พวกมันโตแล้วฉลาดพอจะแสร้งทำเป็นฟังคำสั่งแม่ พอพวกมันไม่มีเงินเดี๋ยวก็ก็นอนหน้ามาเองแหละ ฉันรู้ มันเป็นแบบนี้ตลอด เวลาที่เธอบอกปัดว่าไม่มีเงิน พวกมันก็ต้องคลานมาขอแทบเท้าของฉัน ทั้งที่ฉันควรจะได้พึ่งพาพวกมัน แต่กลับกลายเป็นว่า ยังต้องตามเลี้ยง ตามเช็ดปัญหาต่าง ๆ ให้ไม่เลิก ความผิดนั้นนั่นแหละเลี้ยงลูกตามใจตั้งแต่เด็ก พอฉันตีมันหน่อย ก็ต่อว่าฉันแทบบ้านแตก เฮอะ น่าสมเพชชะไม่มี

แต่น่าแปลก พอฉันพบว่าตัวเองอยู่ในบ้านคนเดียว ฉันกลับสบายใจชะอีก ไม่มีเสียงหนวกหูของนังนั้น ไม่มีเสียงทะเลาะกันของลูก อามันทะเลาะกันซิบหาย ใส่องพี่น้อง พี่สาวนะจรงเหมือนแม่มันไม่ผิด แต่เรื่องความกร้านโลกมันน่าจะได้จากฉันมากกว่า เพราะตอนเด็กมันชอบตามฉันแจ ไปไหนก็ขอไปด้วยตลอด มันเลยคิดว่ามันเก่ง มันฉลาด แต่จริง ๆ แล้วมันก็แค่ผู้หญิงเงี้ยงี่เง่าซี้จุกจิกคนหนึ่งเท่านั้นแหละ ใส่น้องชายมันก็เฮงชวย ตั้งแต่ที่ฉันจับได้ว่ามันเอาเงินที่ฉันให้ไปเล่นยากับเพื่อน ฉันตบมันคว่ำ โดยที่ไม่สนใจเสียงด่าทอเหวอะไรของนังนั้น ใส่นี้มันถูกตามใจยิ่งกว่าพี่สาวมันชะอีก เพราะครอบครัวฝั่งนังนั้นชอบหลานชายมากกว่าหลานสาว ใส่มันไม่เลิก พอหลังจากวันนั้นมันก็ไม่กล้ามองหน้าฉันตรง ๆ อีกเลย แต่ยังไม่เลิกแบมือขอเงินแม่มัน นั่นแหละ พอแม่มันบอกปัดว่าไม่มี มันก็ต้องมาขอฉัน แต่ฉันเบื่อจะซักไซ้ อะไรจากมันแล้ว ให้มันไปแล้วก็จบ มันจะเอาไปเสพยาจนตายห่าก็เรื่องของมัน เปื่อจะพูด นั่นแหละ พี่สาวมันเลยเล่นงานมันแทนฉัน แต่ไม่สงสัยเลยว่าสายเลือดชี้ยานันคงมาจากฝั่งตัวเอง เหมือนพี่ชายของฉันที่ตายไปนานแล้ว อ่า ไซ้ มาจากฝั่งของตัวเอง

แต่ให้ตายเถอะ อายุขนาดฉันยังมีความรู้สึกเปลี่ยนแปลงบ้าง ขนาดนังนั้นยังมีผิวใหม่ เฮอะ มันแอบไปลอกกันลับหลังฉันนานแล้ว น่าคลื่นไส้ ไม่อายลูกอายุเต้าเลย ใส่คนที่มันฉลาดกว่าน้อง มันรู้ตั้งนานแล้ว แต่พอมันมาร้องไห้ร้องไห้ให้แล้ว เห็นว่าฉันไม่มีท่าทีเดือดร้อนอะไร มันก็ไม่เคยร้องไห้กับเรื่องนี้อีกเลย อีกทั้งมันยังดูแลคนแม่ของมันอย่างชัดเจน ตลกเป็นบ้า ตอนที่ฉันเห็นสีหน้านังนั้นชืดยงกับคนตาย ตอนลูกสาวถามมันว่า แม่มีแฟนใหม่ตอนไหน ฉันอยากจะทำเหวอะออกไปตอนนั้นเหลือเกิน แต่ก็อดกลั้นเอาไว้ มันอับอายจนแทบบ้า ฉันรู้ นังยังทำให้ฉันยิ่งตลก

อ่า มีโบซัวร์แปลกมายัดไว้ได้ประตู เกือบสัปดาห์แล้ว ฉันไม่เคยเห็นหน้าไอ้หมอนั้น ทั้งที่ฉันอยู่บ้านตลอด มันแปลกนะ ไอ้หมอนี้มันรู้ว่าฉันอยู่บ้าน มันจะส่งเสียงทุกครั้ง และสอดโบซัวร์เข้ามาได้บานประตูแล้วจากไปอย่างเงียบกริบ โฆษณานวนนางในอ่าง น้องหนูบริการถึงบ้าน รูปวาบหวิวของเหล่าเด็กสาวนุงน้อยหม่นน้อย หรือไม่กี่เกือบเปลือยเปล่านั้นหลังสีชมพูชวนอ้วก ใส้เวรเ๊ยย ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมมันถึงรีบจากไปนั้ แม่มันกลัวตำรวจรวบรวมมันไปนั่นแหละ ฉันขยำโบซัวร์พวกนั้นทิ้งลงถังขยะ ชีวิตนี้ฉันเช็ดขยาดพวกผู้หญิงมากแล้ว มากพอที่จะให้ฉันไม่รู้สึกริใครอยากจะทำอะไรร่วมกับพวกหล่อน

ฉันก็อยู่ของฉันไปแบบนี้จนวันหนึ่งมีคนมากดกริ่งแต่เช้า กริ่งครั้งแรกฉันไม่สนใจ ครั้งที่สอง ฉันยังคงนอนอยู่บนเตียง แต่ครั้งที่สามไม่ใช่การกดลงไปแค่ครั้งเดียว แต่กดย่ำอยู่หลายครั้ง จนฉันสะดุ้งขึ้นมาด้วยความรู้สึกอยากชกไอ้หมอนั้นให้คว่ำ ฉันตรงไปที่ประตูแล้วเปิดผ้ะออก เจื่อมมือขึ้น แต่มันพุ่งเข้าซาร์ตจนฉันหงายหลังล้มมันสวมสูด แล้วแมสตีดำครึ่งหน้า ฉันเลยไม่เห็นหน้าตามันเป็นยังไง

เรามีเซอร์วิสพิเศษให้ลูกค้าคะ เสียงพูดนั้นเป็นผู้หญิง

กูไม่เคยสมัครหาเหวอะไรทั้งนั้น ฉันร้องออกไป

เราก็เลยต้องหว่านล้อมให้คุณสมัครยังงี้ละคะ ฉันพยายามจะปลักมันออก ตัวเล็กแค่นี้ทำอะไรไม่ได้หรอก แค่จับมันโยนออกไปนอกประตูได้ก็พอแล้ว แต่นั่งคนนี่ที่มึนซึมจิตยาใส่แขนฉัน ฉันกระดิกนิ้วไม่ได้ ขยับตัวไม่ได้ เหมือนถูกผีอำ

เราว่าคุณมีฐานะเงินเดือนเยอะ และมีเงินเก็บมากมาย ฉะนั้นคุณสามารถเป็นลูกค้ำว้อไอพีของเราได้ ถ้าคุณต้องการ ชัวร์.. ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไม่ทำอันตรายคุณหรอกค่ะ ถึงอยากจะทำมากแค่ไหนก็ตาม เดี่ยวบอสฉันจะโทรหา เราเล่นสนุกกันเบา ๆ ก็พอละคะ เธอหลุดกางเกงเลกกิ้งสีดำไปกองไว้ที่ข้อเท้า แล้วตะปบมาที่กางเกงนอน ฉันอย่างเห็นประกาย

ฉันชอบผู้ชายมีอายุแบบคุณ นั่งนี่ทำอะไรบ้าง เธอซุกหน้าลงหว่างขาฉันและดูกล้องอย่างกับคนหิวโหย ฉันหายจากการเสพสมมานาน ตั้งแต่ที่จับได้นางสาวเลวนั้นไปนอนถ่างขาให้คนอื่น ฉันก็คลื่นไส้จนไม่อยากให้แม้แต่นิ้วมือเฉียดโดนตัวหล่อน

ฉันทำได้แค่มองนางเด็กนี้ขยับโยกอยู่บนตัวฉัน ส่งเสียงกรีดร้องที่ดูเกินจริง

คุณไม่ชอบเธอ แล้วแบบนี้ละ ฉันพะอืดพะอม นางเด็กพิลึกปักเข็มใส่ต้นขาฉันอีกเข็ม มันเจ็บจี๊ดแล่นเข้ามาถึงสมอง

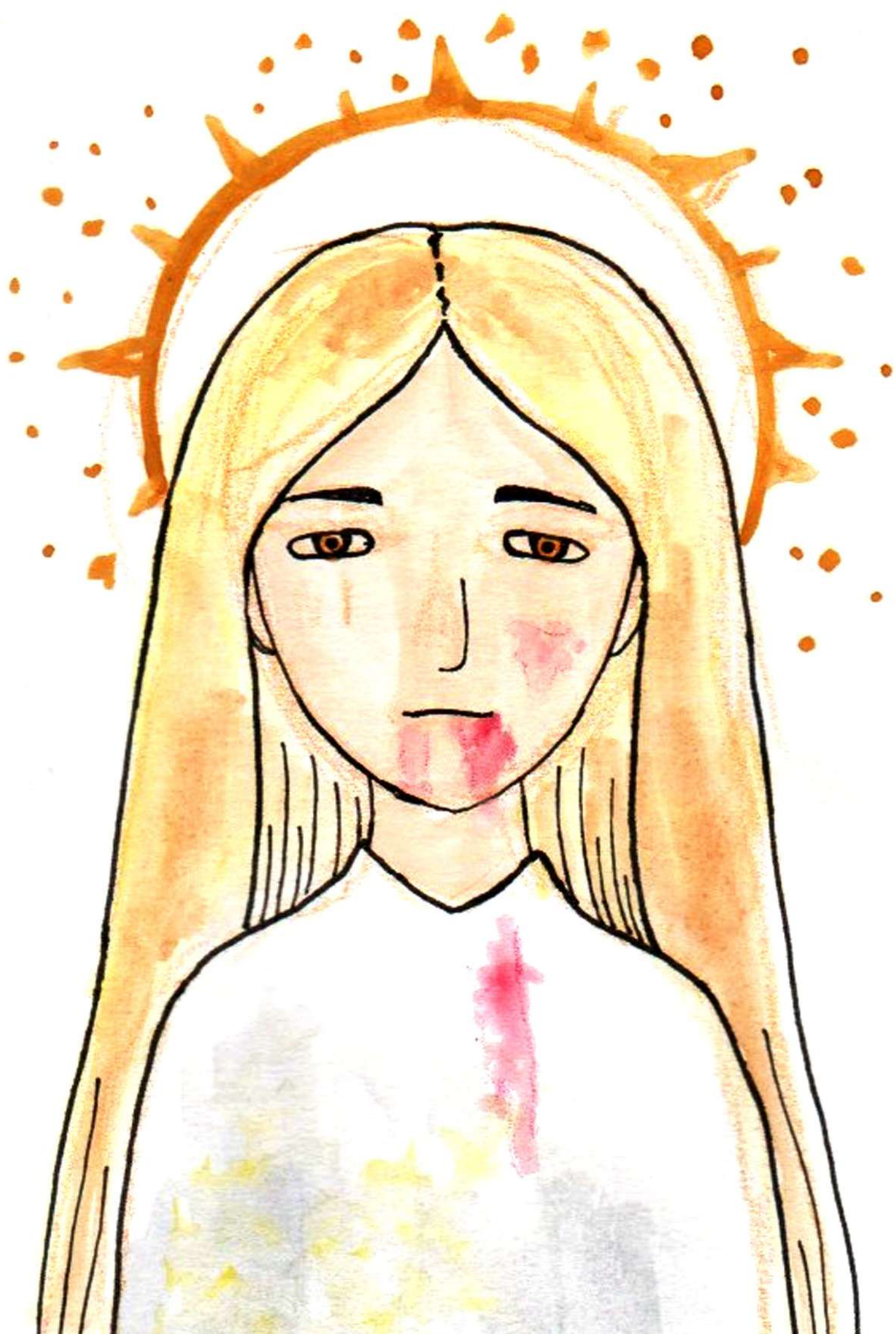
เราจะได้สนุกกัน ฉันเวียนหัว แต่ข้างล่างนั้นมันแข็งขึ้นขึ้นกว่าเดิม ฉันร้อนและอึดอัด ฉันอยากให้นางเด็กนั้นรีบ ๆ ทำเรื่องลามกนี้ให้จบลงสักที แต่มันไม่ยอมปล่อยฉันไปง่าย ๆ รวากับมันควมบ้าพยศแล่นไปกลางทุ่งกว้าง ยิ่งพยายามดีดดิน มันยิ่งหนีบแน่น กล้ามเนื้อทุกมัดเกร็งขึง ฉันพยายามสะบัด แต่ไม่มีส่วนไหนกระดิกเลยสักนิด ฉันร้อนผ่าว ร้อนเหลือเกิน

นางเด็กผู้หญิงสวมกางเกง หันมามอง ดวงตาหยีราวกับยืมเยาะ ฉันไม่รู้ว่ามันกำลังเยาะเย้ยฉันหรือเปล่า เพราะฉันไม่เห็นรอยยิ้มใต้แมสสีดำนั้น มันหว่านโปรยโบชัวร์กรอกรอบตัวฉันที่ทั้งเหนียวล้า และยังขยับเขยื้อนตัวไม่ได้

ไม่ต้องกลัวนะ อีกสัก 5 นาทีก็ขยับได้แล้ว มันนั่งลงข้าง ๆ ฉัน

หวังว่าคุณจะมาเป็นลูกค้ำประจำของฉันนะ ฉันเห็นความบิดเบี้ยวในดวงตาหยีโค้งของมัน ความมืดมิดอันตรายไร้ที่สิ้นสุด

บ้ายบาย มันทิ้งฉันไว้กับความต่ำตม สกปรกเหลือเกิน พอขยับตัวได้ ฉันเก็บกวาดตัวเอง ขยำโบชัวร์พวกนั้น ฉีกกระดาษออกเป็นริ้ว ๆ ลงถังขยะ แต่เมื่อเดินกลับมา ใต้ประตูกลับปรากฏนามบัตรสีดำใบหนึ่ง ฉันหยิบขึ้นมาดู ขยำมันเป็นก้อน ภาพนางเด็กนั้นขยับโยกอยู่บนตัวผุดขึ้นมาในหัว รู้สึกแข็งขึ้นขึ้นมาอีกครั้ง ฉันซุกนามบัตรลงในกระเป๋ากางเกงนอน

Strange #10

คนบ้าคนหนึ่งเก็บดวงดาวได้ ในคืนที่เกิดฝนดาวตก เขาจึงมองมันด้วยความพิศวง เพราะเขาไม่เคยเห็นดวงดาวมาก่อน ดวงดาวเป็นพวกที่มีรูปลักษณ์งดงาม แต่ไม่มีเพศ ผมยาวสลวยสีเงินยวง เรือนกายระเรื่อแสงอยู่ตลอดเวลา เมื่อสำรวจจนพอใจแล้ว คนบ้าก็ตัดสินใจทิ้งดวงดาวไว้ที่เดิม

“ข้าว่า มันต้องมีปัญหาแน่ ๆ” เขาพูดกับตัวเอง ขณะเดินกลับไปทิ้งใส่ขวดพลาสติก ล้มตัวลงนอน

“มันต้องมีปัญหาแน่ ๆ” เขาพูดซ้ำก่อนจะหลับในทันที

ดาวดวงลึกลับตาขึ้นด้วยความงุนงง เพราะตกมาไกลกว่าที่คิด อีกทั้งยังตกลงมาบนโลก ดวงดาวหันมองไปรอบ ๆ ตัว คิดว่าคงไม่มีใครเห็น แล้วค่อยออกไปจากบริเวณนั้น ไกลเข้าเต็มที่ ประกายแสงจะหายไปเมื่อเข้าสู่วงดวงดาวเห็นคนบ้านอนหลับศีรษะหนุนอยู่บนถุงที่เต็มไปด้วยขวดพลาสติก จึงก้มดูด้วยความสงสัย เพราะดาวไม่เคยเห็นอะไรที่สกปรกแบบนี้มาก่อน ดาวเผลอลุกคนบ้าตื่นเพราะไปดึงเคราของเขาแรงเกินไป

“ไป คนจะนอน” คนบ้าตะเพิด ดาวไม่ยอมไปไหน นั่งลงอยู่กับพื้นเช่นนั้น จนดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า คนบ้าตื่นขึ้นอีกครั้ง เห็นดาวยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม

“ไปให้พ้น”

ดาวส่ายหน้า

“ไม่รู้จะไปไหน..”

“แะ มึงไปนั่งรออยู่บนม้านั่งตรงนั้นไป เดี่ยวใครสักคนผ่านมาเขาก็จะเก็บมึงไปเอง”

“ใคร?”

“ข้าไม่รู้”

“ไม่เอา ไม่ไป”

“วะ แล้วมึงจะตามข้าไปทำไม มึงก็กลับขึ้นฟ้าไปสิ”

“กลับไม่ได้” ดวงดาวตอบ พร้อมกับมองตาคนบ้า เขาจึงกลับคืน ไม่เห็นแววอารมณ์ความรู้สึกอยู่ในดวงตาของดวงดาว

คนบ้าคิดว่าเอาถุงใส่ขวดพลาสติกแล้ววิ่งหนีไป ดวงดาวไม่วิ่งตาม กลับรอคอยอยู่บนนั้นจนหลับไป ไม่นานก็มีคนมาปลุก

“คุณมานอนอะไรตรงนี้ หลงทางหรือเปล่า” เขายังไม่แก่เท่าคนบ้า แต่ท่าทางสะอาดกว่า ดวงดาวจึงมองเขาอย่างใสซื่อ แล้วโอบรอบคอเขา ประทับริมฝีปากลง ดูคลีน ไม่ถึงนาที่ชายคนนั้นก็ล้มลงและไม่หายใจอีกเลย

“ไม่อร่อยเลย” ดาวพึมพำ แล้วนึกได้ว่าตัวเองหิวโซขนาดไหน จึงลุกขึ้นเดินตรงไปยังกลุ่มผู้คน

คนบ้ากลับมาที่เดิม เพราะเขายังทำใจที่นอนตรงนั้นไม่ได้ มันได้ร่มของต้นจามจุรี อีกทั้งยามแฉะนี้ไม่ได้สู้จี้กับเขามากเวลาที่ผ่านมาตรวจ ไข่นั่นออกจะใจดี ซ้ำส่งสาร ก็ดีเหมือนกัน คนบ้าคิด จะได้ไม่ต้องเสียเวลาหาที่ใหม่ เขามองไปรอบ ๆ ไร้วัวของดวงดาว ปุถุชที่ไร้ขวดพลาสติกลงบนพื้น ล้มตัวลงนอน อากาศกำลังเย็นสบาย เขาเคลิ้มใกล้หลับ อยู่ ๆ แสงสว่างจ้าก็สาดส่องมาที่เขา รัศมีเจิดจรัสจนเขามองฝ่าไปไม่ได้ แต่รูปร่างนั้นคือดวงดาว

“คนบ้า มาให้กินซะดี ๆ ”

“ข้าไม่ว่างเล่นด้วยหรอกนะ” เมื่อรัศมีบางลง เขาเห็นมือไม้ของดวงดาวเต็มไปด้วยเลือด

“คนพวกนั้นไม่ยอมให้กินง่าย ๆ ก็เลยต้องใช้กำลังหน่อย”

“เดี๋ยวมีงก็ถูกฆ่า”

“อยากรู้เหมือนกันว่าเวลาที่ถูกฆ่าจะเจ็บปวดหรือเปล่านะ” ดาวยิ้มว่า เช็ดมือกับชุดกระโปรงยาว แล้วนั่งลงข้าง ๆ คนบ้า เขาขยับตัวหนี

“ยังไม่กินตอนนี้ได้ อิ่มแล้ว คนบ้านี้แปลกกว่าคนอื่นเลย หรือเพราะว่าเป็นบ้าก็เลยไม่รู้สึกล่ะ”

“เฮอะ ใคร ๆ ก็ต้องตายทั้งนั้นแหละวะ” คนบ้าหัวเราะกับตัวเอง ดวงดาวพลอยหัวเราะตาม

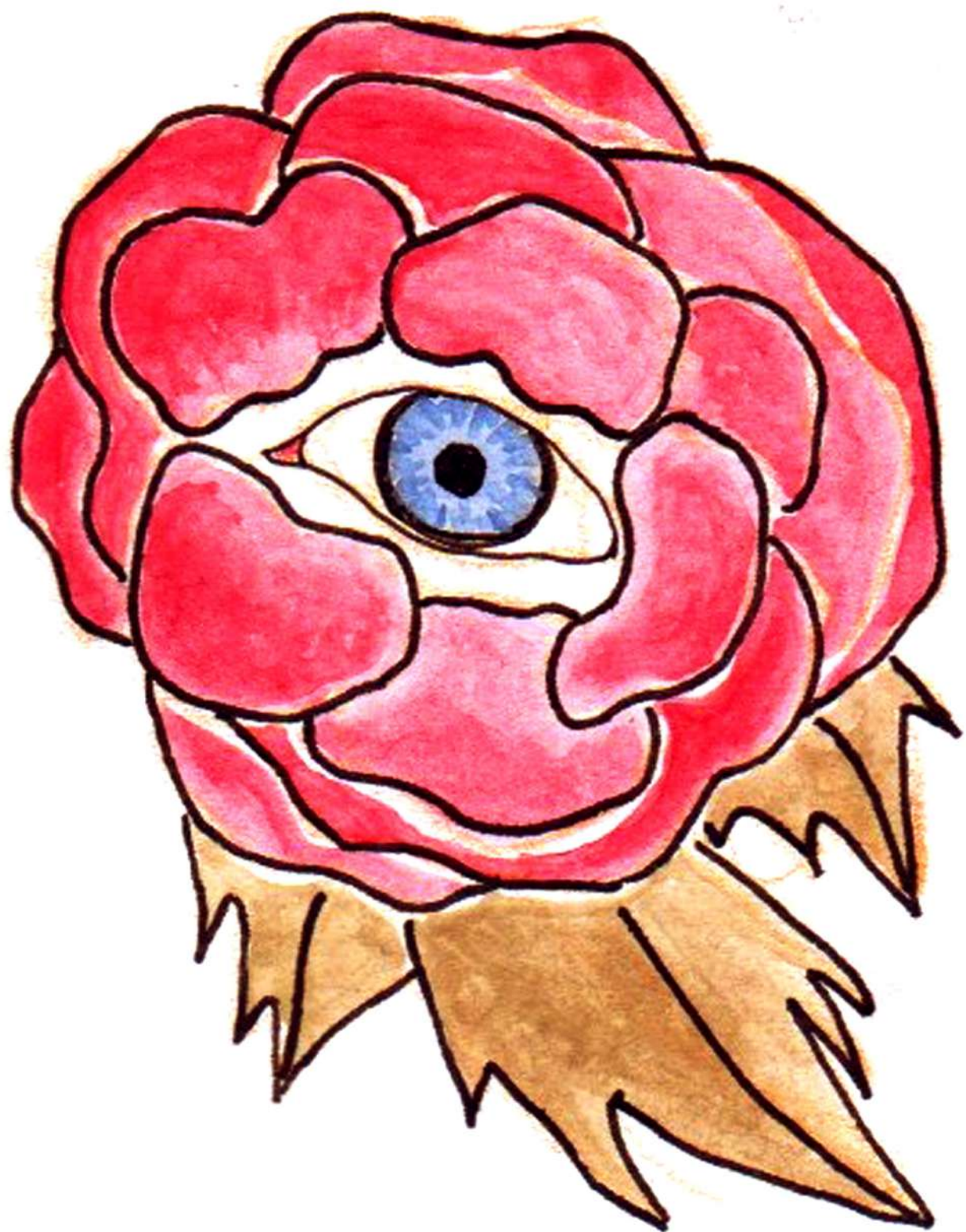
“แต่สำหรับข้ายังไม่ใช่ตอนนี้”

“ทำไมล่ะ?”

“เพราะข้ายังไม่อยากตาย” ว่าแล้วคนบ้าก็ล้มตัวลงนอน

“หืม แต่ใคร ๆ ก็ต้องตายทั้งนั้น” ดวงดาวกระซิบกับตัวเอง นอนลงข้าง ๆ กับคนบ้า

รุ่งเช้าคนบ้าตื่นขึ้นมาพบละอองสีเงินกองหนึ่ง เขากอบมันใส่ถุงทั้งหมด แล้วตัดสินใจว่าจะต้องเปลี่ยนที่นอนใหม่ ถึงแม้ว่าจะเสียต๋ายร่่มเงาของต้นจามจุรีมากก็ตาม

Strange #11

มีคนเล่าว่าเขาเกิดมาจากดอกไม้สีแดงในฤดูหนาว ดังนั้นเขาถึงกินแต่ดอกไม้เพื่อประทังชีวิตมาโดยตลอด เขาเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างบอบบาง สูงโปร่ง ผิวขาวสะอาด ผมดำขลับ ดวงตาสีเทา เจือสีฟ้า เด็กสาวในโรงเรียนตกหลุมรักเขามากพอ ๆ กับพวกเด็กหนุ่ม ทุกคนอยากครอบครองเขา แต่เด็กหนุ่มไม่สนใจใครเลย เขามักจะเก็บตัวอยู่ในห้องสมุด หรือไม่ก็ทุ่งร้างหลังโรงเรียน ซีดเขียนข้อความเป็นประโยคต่อกันยาวเหยียด บางวันเขาเขียนได้เป็นหน้า บางวันได้แค่สองสามประโยค เขาไม่เคยอธิบายว่าเขาเขียนอะไร หรือวาดอะไร เขาไม่เคยให้ใครดู พวกเด็กสาวมักจะเก็บดอกไม้มาให้เขาทุกวัน ๆ เขาชอบกินดอกกุหลาบมากกว่าดอกไม้ชนิดอื่น ๆ กลิ่นกายเขาถึงได้หอมหวานเหมือนดอกกุหลาบ เด็กหนุ่มบางคนพยายามแตะต้องตัวเขา แต่เพียงแค่นิ้วหน้าใส่ ก็จะไม่มีการล้ำยุ่งกับเขาเลย

วันหนึ่งมีเด็กสาวคนหนึ่งย้ายมาที่โรงเรียน เธอเป็นคนไม่ได้สวยงามมากนัก แต่ชวนให้มองทุกอิริยาบถ เธอมีกลิ่นหอมหวานเหมือนดอกกล้วยไม้ เพราะเธอชอบกินดอกกล้วยไม้ เด็กหนุ่มสาวคู่นี้จึงสนิทสนมกัน เด็กหนุ่มรักเธอแบบที่ไม่เคยรักเด็กสาวคนไหนมาก่อน แต่ว่าเด็กสาวไม่ได้รักเขาคนเดียว เธอบอกว่า เธอรักเขา แต่ไม่ได้รักเขาเพียงคนเดียว เธอยังรักคนอื่น ๆ ได้อีก เธอไม่ปฏิเสธเด็กสาวหรือเด็กหนุ่มที่แตะต้องตัวเธอ แต่เขาเป็นเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เธอยอมให้ไปค้างคืนที่บ้าน เขาดีใจ เด็กสาวยอมให้เขาอนบนเตียงด้วยกัน และทำอะไรอย่าง que เด็กหนุ่มสาวกำลังสงสัยใคร่รู้ ถึงเธอจะยอมให้คนอื่นแตะต้องเนื้อตัว แต่เขาเป็นคนเดียวที่ได้ล้วงล้ำเข้าไปในดินแดนต้องห้าม เด็กหนุ่มมีความสุขมาก กลิ่นของเขาหอมหวานอีกเป็นเท่าตัว ใคร ๆ ก็รุ่มลุ่มเขามากขึ้น แต่แล้ววันหนึ่งเด็กสาวไม่มีกลิ่นหอมของดอกไม้เลย เขาสังเกตเห็นความผิดปกติจึงถามเธอ เด็กสาวเล่าว่าเธอไม่ได้กินดอกไม้มาเป็นเวลาสองสัปดาห์แล้ว ทุกครั้งที่เธอเด็ดดอกกล้วยไม้ออกมาจากกระถางที่แขวนไว้หน้าบ้าน เธอก็ร้องไห้ ร้องให้ และไม่รู้สึกอยากกิน

“ฉันกินของที่สวยงามมาตลอด แต่ฉันไม่เคยสวยงามแบบนั้นเลย”

เขาขอร้องให้เธอยอมกินดอกไม้อื่น ๆ เข้าไป แต่ก็ไม่ช่วยยให้ดีขึ้น เธออ่อนระโหยโรยแรงทุกวัน ๆ พี่ชายของเธอต้องตามมาส่งถึงห้องเรียนและคอยมารับตลอด เธอยังคงนั่งเคียงข้างเขาในทุ่งร้างหลังโรงเรียน แต่ปฏิเสธที่จะให้เขาไปที่บ้าน กระทั่งวันหนึ่งเด็กสาวดูแจ่มใสขึ้น

“พี่กินดอกไม้เป็นเพื่อนฉัน” เธอกล่าว

“แต่ฉันก็กินดอกไม้แบบเธอ..” เด็กหนุ่มตอบกลับด้วยความน้อยใจ

“มันไม่เหมือนกัน.. เขากินดอกกล้วยไม้เหมือนฉัน กินเพื่อฉัน และบอกว่าชีวิตก็คือห่วงโซ่อาหาร สักวันหนึ่งฉันก็ต้องถูกกินแบบที่ฉันกินดอกไม้” เขาไม่เข้าใจว่าทำไมธรรมชาติที่ชวนสยองนั้นถึงทำให้เธอดีขึ้น

เย็นนั้นเขาไปที่บ้านเธอ ตามที่เด็กสาวเชิญชวน

“พี่ชายฉันอยากเจอเธอ” เขารู้สึกหวั่นอยู่ในอก เพราะเธอมักจะชวนมาที่บ้านต่อเมื่อมีแค่เธออยู่เท่านั้น

“ทำไมล่ะ”

“เธอไม่เชื่อใจฉันเหรอ?” เด็กสาวดึงมือเขา

พี่ชายอยู่ในห้องของเธอ เด็กหนุ่มแปลกใจเกมหวาดหวั่น เด็กสาวผลักเขาเข้าไปในห้องแล้วปิดประตูซึ่งเขาไว้ข้างในกับพี่ชายของเธอ เด็กหนุ่มทบทวนประตูร้องให้เธอปล่อยเขาไป เขาเห็นดวงตาแวววาวของพี่ชาย เขาไม่เคยนึกชอบพี่ชายของเธอเลยสักนิด สายตาที่เขา มักจะจ้องมองมา เหมือนสายตาของผู้ที่อยู่บนสุดของห่วงโซ่

อาหาร ถึงแม้ว่าเด็กหนุ่มจะร้องไห้ขอร้องเธออย่างไร ประตุนั้นก็ไม่เปิดออก อีกทั้งยังรู้สึกเจ็บร้อนช่องทางด้าน
หลังทุกครั้งพี่ชายของเด็กสาวเบียดเสียดเข้ามา เขากลับจนสะอื้นไม่หยุด เด็กสาวเปิดประตูเข้ามา โบกหน้าไว้
อารมณ์แต่มีคราบน้ำตาเป็นทางยาว เธอจูบแก้มเขา และริมฝีปากพี่ชายของเธอ จากนั้นก็ร่วมหลับนอนกับเด็ก
หนุ่มทั้งสอง

“เราเกิดจากดอกไม้ เพราะงั้น เราถึงได้แตกต่างจากคนอื่น ๆ” เธอจูบได้แผ่นหลังของเด็กหนุ่ม พวกเขาถูก
ทิ้งไว้ด้วยกันหลังจากที่พี่ชายของเธอพอใจแล้ว

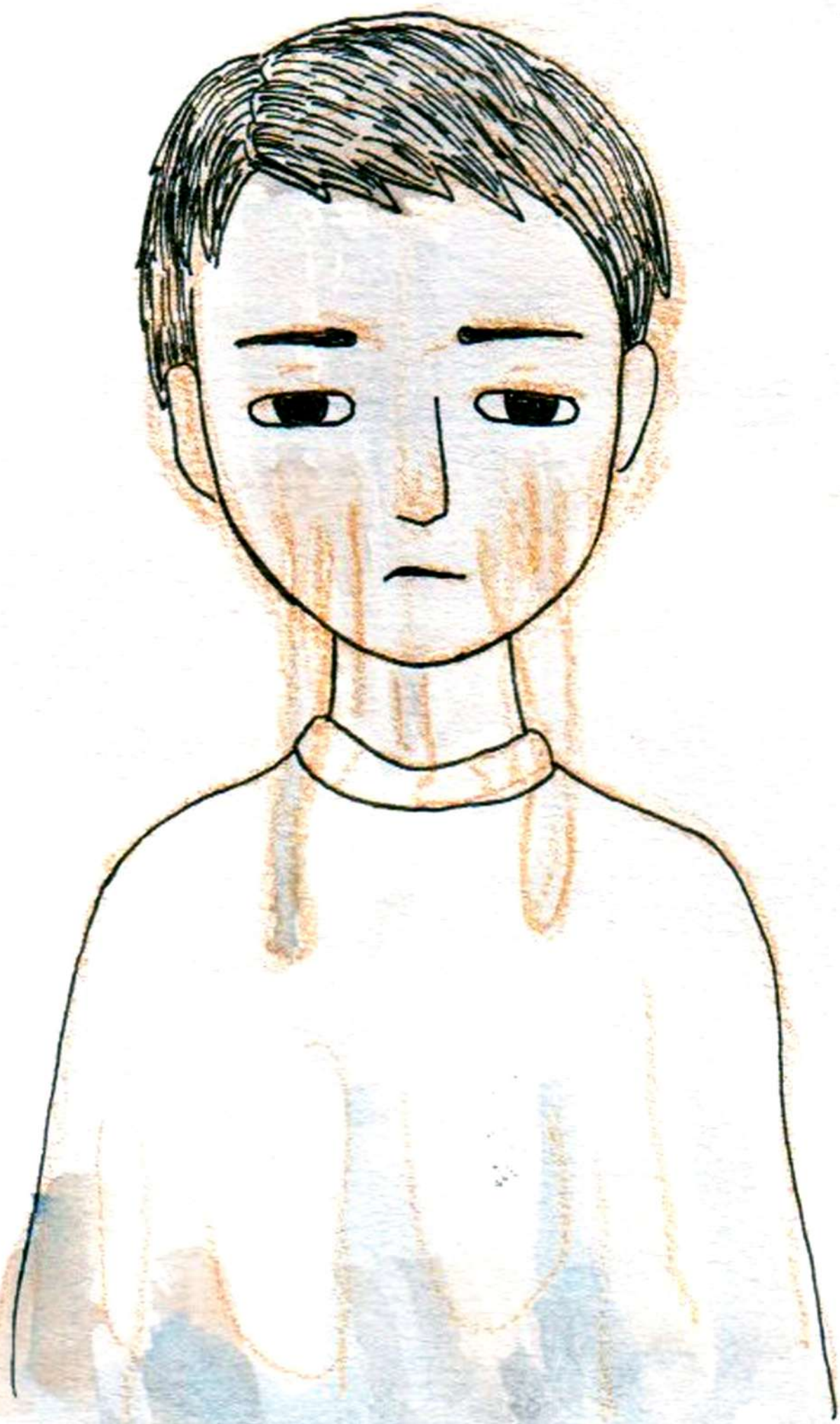
“ฉันเกิดมาในวันหนึ่งที่กล้วยไม้สีขาวผลิบานต้นเดือนมกราคม แม่รักฉันมาก แต่ว่าฉันเหมือนเป็นคนอื่น
สำหรับครอบครัว ถึงพ่อแม่จะรักฉัน แต่ว่าทุกครั้งที่พี่มองฉัน ฉันรู้สึกว่าคุณเองเป็นอื่นเสมอ แต่จริง ๆ แล้วเขารัก
ฉัน ฉันเพิ่งจะรู้ไม่นานมานี้แหละ และเขาก็รักเธอด้วย” เด็กหนุ่มผลักเด็กสาวออก เขาร้องไห้สะอึกสะอื้น พยายาม
ปาดน้ำตา เด็กสาวปลอบโยนเขา แลบลิ้นเลียกินน้ำตาที่รสชาติหวานหอม

“ไม่ดีเธอที่ถูกรัก” ความว่างเปล่าในดวงตาเธอทำให้เด็กหนุ่มยิ่งเค็งคว้าง

“ฉันคิดว่าเธอรักฉัน”

“ฉันรักเธอ เพราะฉันรักเธอยังไงล่ะ ฉันถึงได้ทำแบบนี้” เด็กหนุ่มไม่เข้าใจ แต่เขาไม่กล้าอะไรออกมาอีก

เด็กหนุ่มยังคงรักเด็กสาว เธอก็ยังคงรักเขาและพี่ชายของเธอ ความรักก็คือการแบ่งปันสินะ เด็กหนุ่มมอง
เด็กสาวที่นอนหลับไหลเขาอยู่ด้านซ้าย และโบหน้าของพี่ชายเธอที่อยู่ทางด้านขวา กลิ่นหอมของดอกไม้สองชนิด
อบอวลอยู่ที่ทั่วทั้งห้อง โดยเฉพาะกลิ่นของดอกกุหลาบ

Strange #12

เมื่อแม่จับได้ว่าเขาเอาลิปสติกของเธอมาเล่น แม่ไม่ได้ตีเขาอย่างที่เขาคิด เธอดึงลิปสติกออกมาแล้วรีบเช็ด ลีซาดบนริมฝีปากเขา พร้อมกับร้องไห้ไปด้วย เธอเอาเครื่องสำอางทั้งหมดยัดลงในลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง แล้วกำชับกับเขาว่าห้ามหยิบเครื่องสำอางของเธอมาเล่นอีก

“ห้ามเอาเครื่องสำอางของแม่มาเล่นอีกนะ เข้าใจไหม?” เขาพยักหน้ายอมรับ และไม่เคยแตะต้องเครื่องสำอางของเธออีกเลย

กระทั่งเด็กชายโตขึ้นกลายเป็นเด็กหนุ่ม เขาเข้าเรียนมหาวิทยาลัยใกล้บ้าน คนรักคนแรกของเขาเป็นเด็กหนุ่มที่เรียนต่างสาขา ทั้งสองแอบพบกันทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ ทุกอย่างราบรื่น จนกระทั่งเขาพบว่า คนรักของเขาไปหลบนอนกับผู้หญิงคนอื่น เขาไม่เคยกลับไปหาเด็กหนุ่มคนนั้นอีกเลย

“ตกลงดีเหมือนกัน ฉันไม่ได้เสียใจอะไรมากมายอย่างที่คิด” เขาพูดกับเพื่อนสาวคนสนิท เธอมองเขาด้วยความอ่อนโยนปนสงสาร ลูบไหล่เขาเป็นเชิงปลอบ

“เพราะเธอไม่ได้รักเขาอย่างที่คิดไปเองนะสิ”

“นั่นสินะ”

เด็กหนุ่มมักจะขโมยเตอร์ไซค์ให้เพื่อนสาวซ้อนท้ายเสมอ เธอชอบพาเขาไปยังสถานที่ที่เขาไม่เคยไปมาก่อน เธอดูเหมือนผู้หญิงแปลก ๆ ความคิดอ่านต่างจากคนวัยเดียวกัน ชอบทำตัวไม่น่าสนใจ แต่คำพูดจาคมคายเสมอ ในช่วงคาบว่างรอเวลาเรียนเธอจะชวนเขาไปนั่งกินข้าวที่ร้านริมแม่น้ำ ฝ้ามองแสงแดดเป็นประกายเหนือผิวน้ำ ระบายระยิบ ที่ร้านนั้นมีเด็กเสิร์ฟหน้าตาเรียบ ๆ สูงแก่งก้าง แต่ไม่รู้ทำไม ทุกครั้งที่เขากับเพื่อนสาวไปที่ร้านนั้น เด็กเสิร์ฟคนนี้จะชอบมองมายังโต๊ะพวกเขา รวาก็บรอกคอยที่จะได้พบกันอีกครั้ง

“เขาชอบเธอ” เพื่อนสาวกล่าว

“บ้านะ เขาน่าจะมองเธอมากกว่า”

“เชื่อฉันสิ” เธอยิ้มกริ่ม

“แต่ฉันรู้ว่าเธอไม่ได้ชอบแบบนี้”

สายตาที่เด็กเสิร์ฟคนนั้นมองมา ใส่ชื่อ บริสุทธิ์เหมือนกับแม่น้ำที่ไหลผ่านร้านอาหารแห่งนี้ เด็กหนุ่มรู้สึกอึดอัดแปลก ๆ

วันหนึ่งฝนตกหนักจนอาจารย์ประกาศยกเลิกคาบเรียน เขานอนเบื่อหน่ายอยู่บนเตียง ฝ้ามองออกไปยัง ทิวทัศน์ที่พรำมัวไปด้วยสายฝน เขาได้ยินเสียงเคาะประตู ก็นึกแปลกใจ แต่อาจจะเป็นเพื่อนสาวของเขาก็ได้ เขาเดินไปเปิดประตู แต่คนที่อยู่หน้าห้องกลับไม่ใช่เพื่อนสาว เป็นเด็กหนุ่มสูงแก่งก้างที่ทำงานในร้านอาหารริมแม่น้ำ เขายิ้มร่าเหมือนคนโง่ เนื้อตัวเปียกโชกไปหมด เด็กหนุ่มรู้สึกงุนงง

“ต้องการอะไร” เขาถามห้วน ๆ

“ผมอยากเจอคุณ”

“รู้ได้ยังไงว่าอยู่ที่นี้” เขารู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมา กำลูกบิดประตูแน่นเตรียมพร้อมจะปิด เด็กหนุ่มแก่งก้างผลัก เขาอย่างแรงจนล้มลง เสียงฟ้าผ่าสนั่น ไฟทุกดวงดับสนิท แม้แต่ไฟตรงทางเดินหน้าห้อง ประตูปิดลง เด็กหนุ่มมองเห็นภาพในห้องวาง ๆ ได้ยินเสียงหายใจหนักหน่วง จากนั้นกางเกงของเขาก็ถูกกระชากออก ริมฝีปากครอบลงเนื้อ ผิว เขาครางด้วยความตกใจ ปิดปากตัวเองไว้ มืออีกข้างหนึ่งพยายามดันใบหน้าที่ซุกลงระหว่างขาให้ออกไป เสียง

ฝนตกหนักมากขึ้นราวกับจะพัดอาคารปลิวไปกับลม เขารู้สึกเหมือนร่างกายถูกหลอมละลาย เนื้อตัวของเด็กหนุ่ม
แก้งก้างเย็นเยียบ เมื่อเขาเข้ามาทอดรัด เด็กหนุ่มรู้สึกเย็นไปทั้งตัว แต่ไม่ได้เย็นจนหนาวสั่น บางสิ่งบางอย่างกำลัง
เคลื่อนไหวเข้ามาช่องทางข้างหลัง เขารู้ว่าคืออะไร แต่ก็ยอมรับให้มันเข้ามา

เขานึกสงสัยว่าเวลาที่เพื่อนสาวของเขาถกอดอยู่กับใครสักคน เธอจะรู้สึกแบบเดียวกับที่เขาู้สึกหรือเปล่า
นะ ช่องทางของเธอเปียกชุ่มและนุ่มนวล เขาเคยสัมผัสมาครั้งหนึ่งแล้ว ตอนที่เธอมาค้ำกับเขา และชวนกันดื่ม
เหล้าสีเข้ม ไม่ผสมโซดาหรือน้ำแข็ง เพื่อทดลองว่าพวกเขาจะกินได้มากขนาดไหน พวกเขาเมามาก ความนึกคิด
ต่าง ๆ ประมวลผลไม่ทัน ที่แรกเธอดึงมือเขาให้ลองแตะต้องดู เขาค่อย ๆ สอดนิ้วเข้าไปข้างในอย่างช้า ๆ เธอไม่
ว่าอะไร หลังตาพริ้ม เขาก็มองตรงนั้นเต็มตา ปลูกคำทุกส่วน ที่ตรงนี้คือที่ที่ทุกคนเคยผ่านออกมาทั้งนั้น มันช่าง
น่าอัศจรรย์ เธอบอกว่า เธอไม่ว่าอะไรถ้าหากเขาว่าจะตีเมฆเข้ามา เอาแต่กระซิบว่าไม่เป็นไร ไม่เป็นไร เขาเคลื่อนไหว
เข้าไปอย่างเชื่องช้า เปียกชุ่มและอบอุ่น เธออ้าปากงับริมฝีปากกลางเขา หัวเราะคิกคัก ๆ เหมือนคนเสียสติ เขาไม่
เคยนอนกับผู้หญิงมาก่อน แต่พอจะเข้าใจว่าต้องทำอะไรบ้าง เขาไม่รู้ว่าเธอรู้สึกอย่างไร เธอไม่ส่งเสียง ไร
ปฏิกริยาร่วม จ้องมองเขาราวกับสายตาของแม่ที่เฝ้ามองลูกกำลังเล่นคนเดียว เธอสอดนิ้วเข้าไปในช่องทางของ
เขา ทำให้ทุกอย่างจบลงโดยที่เขายังไม่ทันจะผละออกจากตัวเธอ โลกหมุนด้วยความรวดเร็ว พวกเขาหลับไป ตื่น
ขึ้นมาตอนสายสวมเสื้อผ้าราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น พวกเขายังคงไปไหนมาไหนด้วยกัน แต่หลังจากวันนั้นเธอ
ก็ไม่เคยขอมาค้ำที่ห้องเขาอีกเลย

เขายังรู้สึกถึงนิ้วของเธอ มันเย็นเหมือนในตอนนั้นที่เขากำลังร่วมรักกับเด็กหนุ่มแก้งก้าง เขาอยู่ในตำแหน่ง
แบบเดียวกับที่เธอเคยอยู่ได้เขา แต่เธอช่างสุขุม เขายังคงปิดปากตัวเองไว้ เพราะไม่แน่ใจว่าเสียงที่คู้้ออยู่ในลำคอ
คือความเจ็บปวดหรือความสุขกันแน่ ร่างอันพรม่ามัวตริ่งมือเขาไว้ บดเบียดเข้ามายิ่งขึ้น เด็กหนุ่มร้องลั่น มันมาก
เกินไป มากเกินไปแล้ว เขาไม่เคยรู้สึกพึงพอใจในการร่วมรักกับคนรักสักครั้ง เหมือนกับเขากระทำคามผิด เหมือน
ตอนที่แม่ดึงลิปสติคออกจากมือเขา เขาไม่ได้มีร่างกายที่นุ่มนวล ส่วนโค้งที่งดงามแบบเพื่อนสาว เขายอมเป็นคน
ถูกระทำ เพราะคิดว่าการยินยอม จะไม่เกิดปัญหา ไม่ใช่หรือ? ช่วงจังหวะที่ร่างเหนือเขาก็มลงมา เด็กหนุ่มกัด
เข่าที่แก้มแล้วกระซก แต่สิ่งติดอยู่ในปากกลับไม่ใช่เลือดหรือเนื้อขาว ๆ แต่เป็นน้ำ เหมือนเวลาที่เขาดื่มน้ำอีก
ใหญ่ เขาพ่นออกมา ได้ยินเสียงหัวเราะที่ ๆ น้ำกำลังไหลออกมาจากแก้มของเด็กหนุ่มแก้งก้าง ไหลพรากลงมาท่วม
ทั้งห้อง เขากำลังจะจมน้ำ แต่ไม่สามารถดิ้นรนออกจากกรกฎจริงได้ เขาเงยหน้าขึ้นสูดลมหายใจเฮือกสุดท้าย
ก่อนที่น้ำจะท่วมมิด

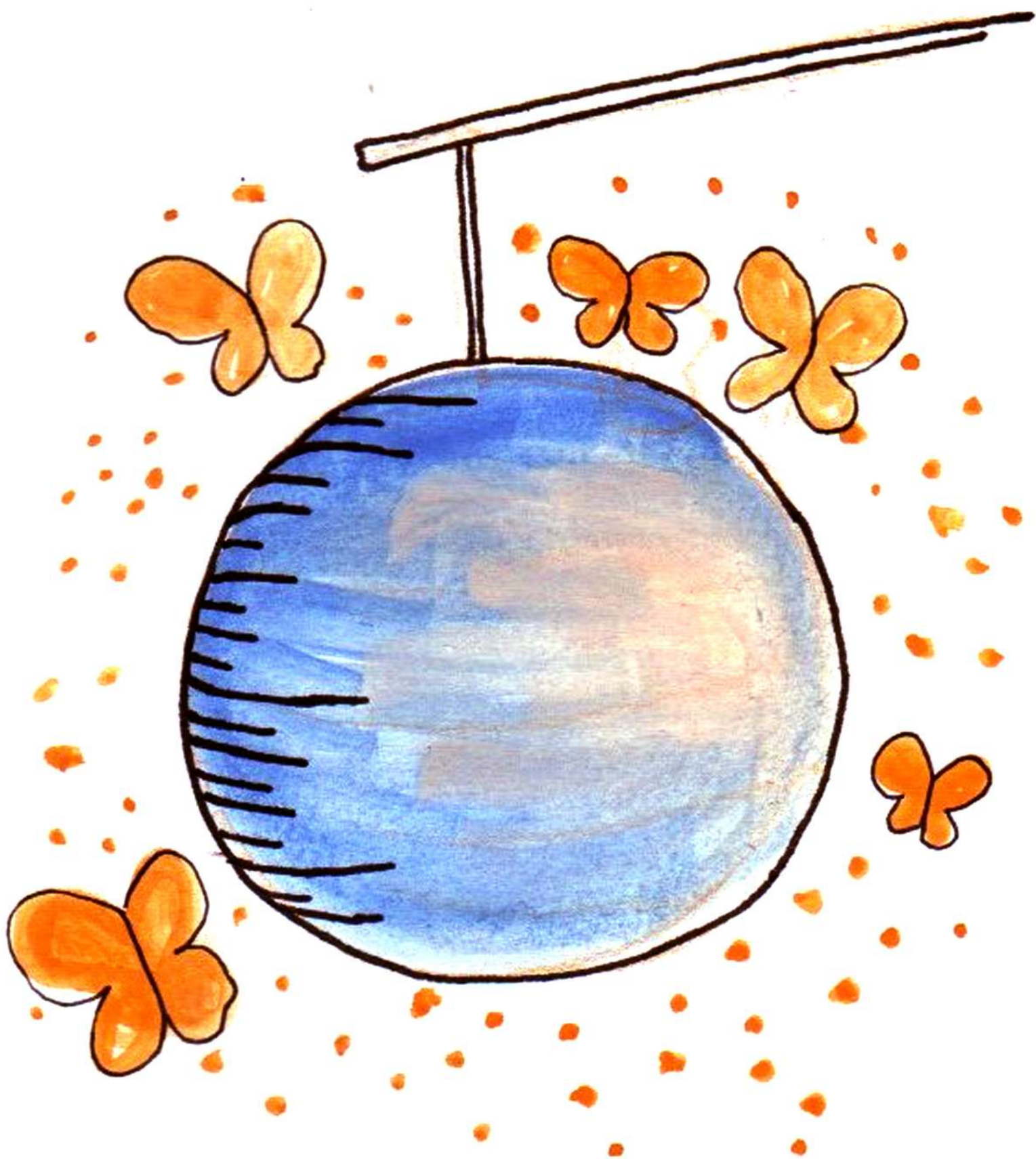
สิ่งแรกที่เขามองเห็นคือแว่นกลมโตของเพื่อนสาว และคิ้วที่ตกหนามวดเข้าหากัน

“ทำไมเธอนอนแก้มอยู่บนพื้นแบบนี้ แก้มไม่ลึอกประตูอีก”

“เธอมาทำไม” เขาถามด้วยความแปลกใจ ผุดลุกขึ้นนั่ง

“วันนี้เรามีเรียนไง จำไม่ได้หรือ เธอไม่อ่านเซต ไม่รับโทรศัพท์ ฉันทเลยมาเคาะห้อง แล้วนี่น้ำอะไรเนี่ย ยี้”

“โธ่เรียนเถอะ” เด็กหนุ่มล้วงมือเข้าไปในกระป๋อง รอคอยที่เพื่อนสาวจะมีปฏิกริยาอย่างไร

Strange #13

แม่

ตั้งแต่วันนั้น หนูก็ขาดการติดต่อกับทุกคน จากทั้งโลกเลยก็ว่าได้ หนูปามือถือใส่ผนังบ้านแตกกระจายเป็นชิ้น ๆ แล้ววิ่งออกมา สตาร์ตรถแล่นบึ่งไปจากบ้าน ตอนนั้นหนูไม่รู้ว่าจะไรดลใจให้หนูหนีออกมา ถ้าหนูเผชิญหน้าตั้งแต่ตอนนั้น ทุกอย่างก็คงจะจบลง หนูไม่โหมมาก หนูเกลียดทุกคน หนูไม่เข้าใจว่าทำไมหนูต้องมารองรับความคาดหวังของทุกคนไว้ และทำอะไรที่ไม่อยากทำเพื่อคนอื่นมาตลอด นั่นแหละ หนูถึงได้ระเบิด ตูม ทุกอย่างพังพินาศ ทั้งมือถือ ชิ้นหนังสือ และรถคันนี้ด้วย หนูขับมันพุ่งหลาวลงแม่น้ำ น่าเสียดายนะ ที่มันเป็นรถรุ่นเก่า ไม้เงินหนูคงจะตายไปแล้ว แต่หนูกลัวตายและเพราะเป็นรถรุ่นเก่า ถึงได้เปิดประตูว่ายน้ำขึ้นมาได้ ถ้าเป็นประตูระบบไฟฟ้า ป่านนี้หนูคงจะบวมพองอยู่ในรถคันนี้แล้วก็ได้ รถของแม่ หนูขอโทษนะคะ พอหนูว่ายน้ำขึ้นมา มันแปลก มันแปลกมาก ๆ หนูพบว่าที่นี่ไม่ใช่ที่ของเรา ไม่ใช่สถานที่ที่พุ่งหลาวตกลงมา หนูเข้าใจว่า หนูคงตายไปแล้ว และที่นี่คือโลกหลังความตาย หนูขึ้นมาบนบกยืนตัวสั่นด้วยความหนาวเย็น มองไม่เห็นแสงไฟอื่นเลยนอกจากแสงของดวงจันทร์ที่แรกหนูกลัวเพราะหนูไม่รู้ว่าจะมีคนที่จะมารับวิญญาณหนูไปส่งจะหน้าตาเป็นแบบไหน แต่หนูจำได้ว่าพ่อเคยเล่าให้ฟังว่าเวลาที่เรตาย จะมีคนมารับเพื่อพาไปยังโลกหน้า สถานที่ลึกลับที่ไม่รู้ว่ามีจริงหรือไม่ หรือเป็นสถานที่แบบไหน นรก? สวรรค์? ก็คือโลกหลังความตายใช่ไหมคะแม่ หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน หนูมองไปรอบ ๆ ตัว ช่วงขณะหนึ่ง หนูเห็นแสงไฟสีเป็นจุดที่ลึบค้อย ๆ ลอยใกล้เข้ามา มันคือคอมพิวเตอร์ที่ทำงานด้วยกระดาษเป็นทรงกลม และหญิงสาวคนหนึ่งสวมชุดสีขาวยาวกรอมเท้า เธอสวยมาก ผมยาวสีดอกเลาทั่วศีรษะเหมือนผมของคนแก่ แต่เธอไม่ใกล้เคียงกับคำว่าแก่เลยสักนิด เธอมีเขาเรียวยาวสองข้างเหนือขมับ เธอไม่พูดอะไร นอกจากแยมยิ้ม และจูงมือหนูให้เดินตามหลังเธอ รวากับว่าเธอกลัวหนูจะหนีไป เธอกำมือหนูแน่นมากจนน่ากลัว เธอคงไม่ใช่ยักษ์ที่จะต้องกินมนุษย์เข้าไปใช่ไหม หนูก็ตอบตัวเองไม่ได้ เธอพามาที่บ้านไม้หลังหนึ่ง จัดแจงให้หนูนอนในห้องที่สามารถเปิดประตูออกแล้วมองเห็นสระน้ำกับดวงจันทร์ เธอก็ยังไม่พูดอะไร นอกจากลูบคลำไปทั่วตัวหนู หนูไม่กล้าขัดขืนเธอ ต่อเมื่อเธอผลักหนูลงนอนแผ่อยู่บนพื้น เธอเปลื้องชุดสีขาวออก ร่างกายเธอหมดจดไร้ตำหนิ เนียนเหมือนผิวหยก เหมือนผิวของแม่เลย หนูกลัว เธอร้องเพลงด้วยภาษาประหลาด ๆ เช็ดน้ำตาหนู แล้วจากนั้นหนูก็เป็นของเธอ ที่นี่แปลกมากเลยแม่ มันไม่มีกลางวันหรือกลางคืน ไม่มีเวลา มันมีแต่ความดำมืด และดวงจันทร์อยู่ตลอดเวลา เราไม่ทำอะไรเลยนอกจากกินแล้วหลับนอนด้วยกัน เธอไม่ยอมให้หนูออกไปนอกบ้านแม้แต่ก้าวเดียว ถ้าหนูขัดใจเธอ เธอจะโกรธมาก เวลาที่เธอโกรธเหมือนกับปีศาจเลย ผู้หญิงคนนี้มีแต่ความหวาดระแวง และขี้หวง ยิ่งกับกลัวว่าจะมีใครมาพบหนูเข้าอย่างไรอย่างนั้นเลย ใช่แล้ว มันมีคนอื่นในสถานที่แห่งนี้จริง ๆ หนูเคยได้ยินเสียงกวีร็อง และบางครั้งที่เธอออกไปจากบ้าน จะกลับมาพร้อมรอยเลือดเต็มตัว แต่ไม่มีแผลสักแผล เธอออกไปหาอาหาร หนูไม่รู้ว่าจะเอาอะไรให้หนูกิน เพราะเธอปรุงเองหมดทุกอย่าง มันก็ดูไม่ต่างจากอาหารที่หนูเคยกินด้วย หนูมีแต่ความสงสัยและกินเข้าไปทุกวัน โดยไม่รู้ว่ามันคืออะไร แล้ววันหนึ่งเธอก็หายไปนานกว่าปกติ หนูสงสัย จึงเดินไปรอเธอที่ประตูหน้า เธอเคยบอกว่าอย่าเปิดออกไป หนูเคยแเงมดูครั้งสองครั้ง แต่ไม่เห็นอะไรนอกจากทุ่งดอกไม้สีขาว เพราะเธอขวางไว้ตลอด หนูเปิดประตูออกไป แต่มันไม่มีแต่ทุ่งดอกไม้อย่างที่เคยเห็น มีผู้ชายเขาเรียวยาว ผิวคล้ำ ผมสีดำสนิท กำลังกอดกินร่างกายของเธออยู่ในทุ่งดอกไม้ที่เลอะเลือดสีแดง หนูรู้แล้วว่าเธอเอาเนื้ออะไรให้หนูกิน แต่หนูไม่รู้สึกคลื่นไส้เลย หนูกลับเวทนาตัวเอง เธอตายแล้ว หนูคงจะเป็นรายต่อไป เพราะไม่มีใครดูแลหนูแล้ว หนู

กำลังจะปิดประตู ชายคนนั้นลุกขึ้นมา เลือดเต็มตัว หนักล้นมาก จึงรีบปิดประตู แต่มันปิดไม่ได้ เพราะมีอะไรขัดอยู่ เขาเข้ามาตอนไหนก็ไม่รู้ เอาแขนขัดประตูไว้ หนักล้นมากเลยแม่ หนูไม่อยากถูกกิน สุดท้ายเขาก็เข้ามาในบ้านได้โดยไม่ต้องออกแรงอะไรมาก เขาคิดว่าคอเสื้อลากหนูไปที่ห้อง เขาไร้ความประณีตไม่เหมือนกับหญิงสาว เขาจะกลับมาพร้อมชิ้นเนื้อน่าขยะแขยงทุกครั้ง หนูไม่ยอมกิน เขาจะบังคับบีบคอให้หนูกินชิ้นเนื้อพวกนั้นลงไป ทั้งที่ความจริงหนูไม่เคยรู้สึกหิวกระหายต่ออาหารเลยสักครั้ง หนูเกลียดความป่าเถื่อน และเขาไม่เคยยั้งมือเวลาทำร้ายหนู หนูอยากให้ใครสักคนฆ่าเขาเหลือเกิน แต่ถ้าหากว่าคนต่อไปที่มาเป็นเจ้าของหนูโหดร้ายกว่านี้ล่ะ หนูไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไง แล้วหนูก็ได้ยินเสียงประตูหน้าเปิดออก มีคนเข้ามา แต่ได้ยังไงล่ะ ในเมื่อประตูลงกลอนแล้ว ชายคนหนึ่งเข้ามาที่ห้อง ในระหว่างที่เขากำลังกดหนูลงบนพื้น ชายแปลกหน้าผมสีดอกเลามีเขาที่สามยื่นออกมาจากหน้าต่าง เขาลากชายผมดำออกไป หนูไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น นอกจากเสียงโหยหวน และเสียงฉีกกระชาก เมื่อทุกอย่างเงียบลง ชายแปลกหน้าโผล่เข้ามา เขายิ้มแย้มราวกับว่าคุ้นเคย มันก็แปลก หนูรู้สึกคุ้นเคยกับเขา เมื่อเขาก็มลงและจูบลงบนหัวไหล่ หนูก็รู้ว่า เขาก็คือเธอคนนั้นที่พาหนูมาที่บ้านหลังนี้ แต่ทำไมล่ะ ทำไมเธอกลับมาแบบนี้ ครั้งนี้เขาทำประตูล็อกแน่นหนาขึ้น และห้ามหนูออกจากห้อง อ่า.. แยกว่าครั้งที่เป็นผู้หญิงเสียอีก แต่ไม่ต้องห่วงนะแม่ หนูจะต้องหนีออกไปให้ได้ ถ้าหนูยังไม่ตาย หนูเชื่อว่าอาจจะมีทางออกจากที่นี่ก็ได้ แม่รอหนูก่อนนะ ถึงต้องฆ่าเขาเพื่อให้ได้แก่ไปหนูก็ยอม

รอหนูกลับบ้านด้วยนะคะ
ด้วยรักและคิดถึง